

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 11Csp/72/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8819201180
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Zolotová
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2019:8819201180.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudkyňou JUDr. Andreou Zolotovou v spore žalobcu: A. U., F.. XX. XX. XXXX, Q. T. U. XXX, XXX XX U., zastúpený JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, Janka Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, IČO: 377 565 08, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpený Advokátskou kanceláriou GOLIÁŠOVÁ GABRIELA, s. r. o., so sídlom Piaristická 707/25, Trenčín, IČO: 47 234 679 o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 6.088,30 eur s príslušenstvom, o určenie vlastníckeho práva k hnutelnej veci, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru eventuálne o určenie neplatnosti zmluvy o úvere, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 6.088,30 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % p. a. zo sumy 6.088,30 € od 18.04.2019 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd u r č u j e, že osobný motorové vozidlo Opel ASTRA Station Vagon, číslo karosérie (VIN): V., je vo vlastníctve žalobcu.

III. Spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Úverovej zmluvy č.: SUA 13/005895 zo dňa 10.12.2013 uzatvorenou medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bezpoplatkov.

IV. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v samostatnom uznesení.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 10.12.2013 uzatvoril žalobca s predávajúcim (I. C., J..S..Z..) kúpnu zmluvu na kúpu osobného automobilu Opel Astra (ďalej aj len „osobný automobil“) za kúpnu cenu vo výške 3.319 eur s tým, že časť kúpnej ceny vo výške 777 eur bola predávajúcemu uhradená pri podpise kúpnej zmluvy a doplatok kúpnej ceny vo výške 2.542 eur mal byť predávajúcemu uhradený prostredníctvom úveru na základe Úverovej zmluvy č.: SUA 13/005895 zo dňa 10.12.2013 uzatvorenej so spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. (viď. časť kúpnej zmluvy označená ako „kúpna cena“). Úver mal žalobca splatiť 84 mesačnými splátkami vo výške 124,66 Eur. Celková čiastka splatná spotrebiteľom tak predstavovala sumu 10.471,44 Eur. Zmluva úvere neobsahuje niektoré z obligatórnych náležitostí požadovaných zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej aj len „zákon č. 129/2010 Z.z.“). Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať: v súlade s písm. g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie - v zmluve o úvere je náležitosť celková výška spotrebiteľského úveru uvedená nesprávne. Bližšie viď čl. II. bod 2. tejto žaloby. V súlade s písm. i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru - úroková sadzba vo výške 48,294

% je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi a nemožno ju považovať za platne dojednanú. Priemerná výška úrokov v danom období predstavovala výšku 14,10 %. V súlade s písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov - RPMN 63,69 % uvedená v zmluve o úvere je nesprávna, nakoľko správna výška RPMN činí 77,13 %. Bližšie viď čl. II. bod 3. tejto žaloby. Dávajú do pozornosti, že kúpna zmluva a zmluva o úvere sú zmluvami vzájomne závislými a je nevyhnutné ich posudzovať ako jeden celok podľa § 52 a ods. 2 Občianskeho zákonníka: „Ak však z povahy zmlúv alebo stranám známeho účelu zmlúv uvedených v odseku 1 pri ich uzavretí zrejme vyplýva, že tieto zmluvy sú od seba vzájomne závislé, vznik každej z týchto zmlúv je podmienkou vzniku ostatných zmlúv. Zánik jednej z týchto zmlúv iným spôsobom než splnením alebo spôsobom nahrádzajúcim splnenie spôsobuje zánik ostatných závislých zmlúv, a to s obdobnými právnymi účinkami.“ Možno konštatovať, že podstatnou spotrebiteľskou zmluvou pre právny vzťah medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného bola práve kúpna zmluva, z ktorej ustanovení jasne vyplýva, že tvorí právny základ na uzatvorenie zmluvy o úvere na prefinancovanie ceny osobného vozidla. Vznik zmluvy o úvere bol teda jednoznačne závislý od vzniku kúpnej zmluvy. Kúpna zmluva obsahuje jasný a určitý prejav vôle žalobcu získať úver v konkrétnej výške 2.542 eur na financovanie tovaru: osobného automobilu označeného v zmluve o úvere v bode 2.1 časti 2. Predmet financovania. V časti 3 zmluvy o úvere bod 3.4 je vedená celková výška úveru odlišne v sume 2.994 eur, pričom zo zmluvy o úvere nevyplýva, z akého titulu bol úver navýšený bez vedomosti žalobcu. Žalobca nežiadal o úver v sume 2.994 eur a pri podpise súvisiacich zmlúv nebol o ňom vopred informovaný. Žalovaný dal žalobcovi iba dve možnosti, buď podpísať vopred predformulované listiny (kúpna zmluva a zmluva o úvere) alebo ich ako celok odmietnuť. Uvedené má podľa nášho názoru súčasne za následok, že medzi stranami nedošlo k zhodnému prejavu vôle ohľadne celkovej výšky úveru - výšku úveru nemožno považovať za určito dojednanú! Neurčitosť dojednania výšky úveru súčasne potvrdzuje aj fakt, že žalovaný síce formálne uvádza údajné „ďalšie účtované služby“, ale nijakým spôsobom ich nekonkretizuje. Žalobca považuje tieto služby za fiktívne s cieľom umelo navýšiť sumu poskytovaného úveru, nakoľko výška poskytnutého úveru je jedným zo základných vstupných parametrov pre výpočet údaju RPMN. Nesprávna celková výška úveru - v tejto súvislosti poukazujú aj na skutočnosť, že zákon č. 129/2010 Z.z. jasne rozlišuje medzi poskytnutým úverom a celkovými nákladmi spojenými so spotrebiteľským úverom, preto je vylúčené, aby náklady spojené s poskytnutím úveru tvorili súčasť istiny poskytnutého úveru. V zmysle ustanovenia § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úverov „do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.“ Obligatórna obsahová náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere - celková výška poskytnutého spotrebiteľského úveru - musí zodpovedať jej kogentnému pojmovému vymedzeniu. V prejednávanej veci spotrebiteľský úver mal byť použitý výhradne na účel financovania doplatku kúpnej ceny osobného automobilu a mal predstavovať sumu 2.542 Eur. Uvedená peňažná suma mala byť preto aj celkovou výškou poskytnutého spotrebiteľského úveru. Je neprípustné, aby poskytovateľ úveru, premietal do istiny úveru akékoľvek pre klienta spotrebiteľa skryté povinné náklady na financovanie niečoho čo spotrebiteľ nepožadoval, ako to možno odôvodnene predpokladať aj v predmetnej veci! Z nekalých obchodných praktík dodávateľov sú určite aj súdu všeobecne známe snahy o navýšovanie skutočnej odplaty prostredníctvom rôznych povinných poplatkov slúžiacich výlučne hospodárskym záujmom dodávateľa, resp. prostredníctvom rôznych sprostredkovateľské provízií, poistení a pod. Je potrebné uviesť, že dojednávanie výšky úveru týmto spôsobom bolo opakovane posúdené Slovenskou obchodnou inšpekciou ako nekalá obchodná praktika vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene služby a k spôsobu jej výpočtu (nekalú obchodnú praktiku zakazuje § 7 zákona č. 250/2007 Z. z.). V uvádzanom smere poukázali na rozsudok NS SR, sp. zn.: 6Sžo/61/2014 zo dňa 26.08.2015. Právny predchodca žalovaného sa dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z právnej normy ustanovenej v § 7 ods. 1, 2 písm. a), b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keď v zmluvných podmienkach zmluvy o úvere, ktoré spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, stanovil povinnosť spotrebiteľa zaplatiť poskytnutý úver v celkovej výške 2.994 Eur, namiesto dohodnutého úveru vo výške 2.542 Eur. Právny predchodca žalovaného so spotrebiteľom výšku úveru individuálne nedohodol a zanedbal povinnú odbornú starostlivosť, ktorú je potrebné od neho ako poskytovateľa služby (spotrebiteľských úverov) spravodlivo očakávať. Pre výpočet RPMN sú dôležité vstupné parametre. V zmluve o úvere je uvedená RPMN v nesprávnej výške 63,99 %. Pri skutočnej výške úveru, 2.542 eur (zodpovedajúcej dohodnutej cene osobného automobilu zníženej o akontáciu), potom pri výške mesačnej splátky 124,66 Eur a počte splátok 84 a pripočítaní poplatku za poskytnutie úveru 113,13 eur má byť údaj RPMN v

správnej výške 77,13 %. Na základe uvedeného zastávajú názor, že celkové náklady úveru vyjadrené prostredníctvom RPMN v zmluve o úvere, sú uvedené v nesprávnej výške, v neprospech spotrebiteľa. Skutočnú celkovú výšku nákladov úveru 77,13 % súčasne považujú za úžernú. Podporne uvádzajú, že za sumu reálne požičaných peňažných prostriedkov na kúpu motorového vozidla vo výške 2.542 eur, mal žalobca zaplatiť 10.584,57 eur (cca 4-násobne presahuje sumu úveru). Odplata za úver musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka (dobré mravy), a teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, resp. naplňať skutkovú podstatu úžery. Neprimeraná odplata za úver ohrozuje najmä sociálne slabšie obyvateľstvo, a preto takéto neprimerané protiplnenie je ťažko možné podrobiť moderácií. Takéto úverové praktiky z celospoločenského hľadiska sú nebezpečné v súvislosti s neprimeraným úverovým zaťažením obyvateľstva. Občianskoprávna úžera spôsobuje neplatnosť dojednania o úrokoch v celom rozsahu pre rozpor s dobrými mravmi. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak: v súlade s písm. a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 v súlade s písm. b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Eventuálne, ak by súd vyhodnotil úverovú zmluvu z úradnej moci ako absolútne neplatný právny úkon z dôvodu úžerníckej výšky ročnej úrokovej sadby (resp. celkovej odplaty za úver), navrhujeme súdu, aby rozhodol podľa „druhej“ eventuálnej časti eventuálneho petitu. Považujú za nevyhnutné zdôrazniť, že za poskytnutý úver možno považovať sumu 2.542 Eur predstavujúca doplatok kúpnej ceny za predmetný osobný automobil. Na základe predkladaného výpisu z účtu žalobcu za obdobie od 10.12.2013 do 19.03.2019 je zrejmé, že žalobca uhradil na úver sumu 9.367,15 eur. Majú za to, že žalovaný nemá nárok na akúkoľvek odplatu, ktorú od žalobcu prijal nad rámec istiny úveru rovnajúcej sa hodnote kupovaného tovaru. Ak bol žalobcovi poskytnutý úver na kúpu tovaru 2.542 eur a reálne už zaplatil sumu 9.367,15 Eur, a súčasne je úver potrebné vyhodnotiť ako bezúročný a bez poplatkov, potom sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil sumou 6.825,15 Eur (9.367,15 eur - 2.542 eur). Žalobca si podanou žalobou uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 6.088,30 Eur, ktoré bolo prijaté žalovaným bez právneho dôvodu za obdobie od 12.02.2016 do 19.03.2019. Žalobca si uplatňuje aj zákonné úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému. Úhrada doplatku kúpnej ceny osobného automobilu zo strany žalobcu má priamy vplyv na zabezpečovací prevod vlastníckeho práva v zmysle ust. § 553 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zabezpečovací prevod práva totiž nemôže zabezpečovať neexistujúcu pohľadávku žalovaného. Je preto potrebné uzavrieť, že momentom úhrady poskytnutého spotrebiteľského úveru 2.542 Eur ako doplatku kúpnej ceny daného osobného automobilu, na žalobcu ex lege prešlo vlastnícke právo k predmetnému osobnému automobilu v súlade s ust. § 553 ods. 3 Občianskeho zákonníka, nakoľko vtedy došlo k uspokojeniu pohľadávky žalovaného a splneniu rozvázovacej podmienky v bode 3.1. zmluvy o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 10.12.2013. Istina úveru bola doplatená dňa 20.07.2015 zaplatením splátky vo výške 124,66 eur. Žalobca sa preto prostredníctvom určovacej žaloby v zmysle ust. § 137 písm. c) CSP domáha určenia, že daný osobný automobil je v jeho vlastníctve. Naliehavý právny záujem na danom určení spočíva v tej skutočnosti, že postavenie žalobcu s ohľadom na predmetné zabezpečenie je neisté aj v smere existencie možnosti nedôvodného zásahu do jeho skutočného vlastníckeho práva a možnosti odňatia a speňaženia predmetného osobného automobilu. Naliehavý právny záujem pri spotrebiteľských sporoch je v zmysle úijného práva a judikatúry daný aj ex officio. Uvedenému právnenému záujmu svedčí aj zosúladenie stavu v evidencii motorových vozidiel Dopravného inšpektorátu PZ SR so skutočným stavom. Daný prostriedok súdnej ochrany je jediným prostriedkom dosiahnutia tejto okolnosti. Žalovaný je neoprávnene vedený ako vlastník predmetného motorového vozidla v technickom preukaze. Nakoľko sa v prejednávanej veci bude v rámci prejudiciálneho posúdenia nároku riešiť aj otázka bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, žalobca za daného stavu súčasne využíva právo, ktoré mu je priznané § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. v spojitosti s § 137 písm. d) CSP, kedy úspechom žalobcu v tomto konaní voči žalovanému dôjde k odstráneniu spornosti existencie/neexistencie záväzkov (pohľadávok) vyplývajúcich z predmetnej úverovej zmluvy, resp. sa zabráni ďalšiemu neodôvodnenému vymáhaniu údajných pohľadávok zo strany žalovaného alebo tretích osôb, na ktoré môže byť údajná pohľadávka postúpená. S ohľadom na nejednotnú judikatúru vo vzťahu k posudzovaniu obdobných spotrebiteľských úverových vzťahov žalobca volí eventuálny petit, ktorým sa domáha na prvom mieste určenia bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru eventuálne v druhom rade určenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako neplatnej. Rozhodnutie súdu osobitným výrokom o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti eventuálne neplatnosti zmluvy o úvere prinesie právnu istotu do predmetného úverového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, považoval ju za nedôvodnú a nepodloženú, preto ju navrhol v celom rozsahu zamietnuť. Žalovaný je presvedčený, že z jeho strany nedošlo a ani nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, keďže prijímal platby (splátky úveru) žalobcu oprávnene, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami. Žalobca teda uhrádzal jednotlivé mesačné splátky na základe platne uzatvorenej úverovej zmluvy. Žalovaný poukazuje na to, že v danom prípade nie sú splnené zákonné predpoklady vydania bezdôvodného obohatenia, a to: a) získanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného - žalovaný prijatím splátok uhrádzaných žalobcom len rešpektoval a dodržiaval zmluvný vzťah založený úverovou zmluvou, keď prijímal plnenie, na ktoré mal v zmysle úverovej zmluvy riadny nárok. (Podľa § 566 Občianskeho zákonníka, veriteľ je povinný prijať aj čiastočné plnenie, ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky.) b) protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia - žalovaný prijímal platby žalobcu oprávnene a v súlade so zákonom, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami c) majetková ujma, ktorá postihuje žalobcu - riadnym plnením splátok žalovanému nemohla vzniknúť žiadna majetková ujma, nakoľko žalobca sa podpísaním úverovej zmluvy slobodne zaviazal k povinnosti platiť žalovanému mesačné splátky úveru. d) príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia žalovaným a majetkovou ujmom žalobcu - nakoľko nedošlo k protiprávnemu získaniu bezdôvodného obohatenia ani k majetkovej ujme na strane žalobcu, uvedený predpoklad nemôže byť naplnený. Pre záver o dôvodnosti nároku uplatňovaného žalobcom voči žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia je potrebné, aby žalobca preukázal, že medzi ním a žalovaným právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol t. j. aby preukázal, že žalovaný bezdôvodné obohatenie získal, že mu vznikla majetková ujma ako aj príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy. Na základe vyššie uvedených argumentov je zrejmé, že žalobca uvedené skutočnosti nepreukázal, a preto žalovaný považuje žalobu za nedôvodnú. Vzhľadom na uvedené sú žalovaní presvedčení o tom, že žalobcovi nemohla a ani nevznikla žiadna pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia, nakoľko nedošlo: 1) ani k plneniu bez právneho dôvodu - žalobca plnil na základe úverovej zmluvy, ktorá je riadnym právnym dôvodom, 2) ani plnením z neplatného právneho úkonu - úverová zmluva nebola súdom vyhlásená za neplatnú, 3) ani plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol - úverová zmluva nebola v čase plnenia súdom vyhlásená za bezúročnú a ani bez poplatkov. Skutočnosť, že uzavretá úverová zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov je tvrdená len samotným žalobcom. Žalobca toto svoje tvrdenie nepreukázal žiadnym konkrétnym rozhodnutím súdu, ktoré by určilo, že úverová zmluva č. SUA13/005895 uzatvorená dňa 10.12.2013 je bezúročná a bez poplatkov. Posúdenie úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov len samotným žalobcom bez ďalšieho nemôže mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia, nakoľko takéto posúdenie nie je spôsobilé nahradiť rozhodnutie súdu. Žalovaný preto považuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neopodstatnený. K otázke inštitútu bezdôvodného obohatenia sa vyjadroval vo svojom rozsudku zo dňa 22.04.2009 aj Najvyšší súd SR, sp.zn. 2 Obo 3/2009. Aj z citovaného rozsudku Najvyššieho súdu SR vyplýva, že bezdôvodné obohatenie nadobúda charakter peňažného dlhu až rozhodnutím súdu a nie svojvoľným vyhodnotením žalobcu. Žalovaný sa podporne bráni voči uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia aj námietkou premlčania v zmysle ust. § 100 ods. 1) v spojitosti s ods. 2) Občianskeho zákonníka o premlčaní majetkových práv žalobcu. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojiročnej premlčacej doby, žalovaný uviedol, že za jej začiatok možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať (obdobne Ro NS SR, sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a uznesenie NS SR z 10.1.2018 sp. zn. 3Cdo/169/2017). Žalobca uhradil sumu požičanej istiny vo výške 2.994 eur splátkou splatnou dňa 25.11.2015. S ohľadom na vyššie uvedené nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 25.11.2017 premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote. Žaloba bola podaná dňa 17.04.2019. Nie je sporné, že úroky za poskytnutie úveru sú vo svojej podstate „cenou“ za poskytnutie peňazí. Ekonomicky teda plnia podobnú funkciu ako cena v kúpnej zmluve, alebo nájomné v nájomnej zmluve. Súdna kontrola výšky úrokov prostredníctvom širokého výkladu dobrých mravov teda fakticky znamená, že súd sa púšťa do kontroly primeranosti zmluvných plnení - inými slovami, súd hľadá odpoveď na otázku, či je dohodnutá cena primeraná dohodnutému vzájomnému plneniu. Otázka, či by súdy mali kontrolovať primeranosť plnení je v právnej vede diskutovaná od čias rímskeho práva. Existujú právne poriadky, ktoré podobnú kontrolu pripúšťajú napr. cez inštitút *laesio enormis*. Slovenská právna úprava však kontrolu primeranosti plnení pripúšťa len v prípade, ak zároveň došlo k vade v kontraktačnom procese (napr. jedna zmluvná strana využila tieseň, neskúsenosť, atď. druhej zmluvnej strany). Samotný nepomer

plnení na konštatovanie neplatnosti nepostačuje. Konkrétne ustanovenia § 39a a § 49 Občianskeho zákonníka upravujú hrubý nepomer vzájomných plnení alebo nápadne nevýhodné podmienky, avšak vždy len spolu s kumulatívnou podmienkou využitia tiesne, závislosti, alebo inej vady v kontraktáčnom procese. Ak by bolo úlohou súdov zneplatňovať zmluvy pre hrubý nepomer vzájomných plnení (v tomto prípade nepomer výšky úrokov k poskytnutiu úveru) na základe § 39, boli by ustanovenia §§ 39a a 49 Občianskeho zákonníka obsolentné. Tento záver potvrdzuje napr. judikatúra Najvyššieho súdu ČR za platnosti Občianskeho zákonníka z roku 1964, podľa ktorej „okolnosť hrubého nepomeru plnení jednej ze stran k tomu, čo poskytla druhá strana, môže ve spojitosti s ďalšími okolnosťmi toho ktorého prípadu naplňovať znaky jednaní, ktoré již koliduje s dobrými mravy. Avšak sama o sobě taková okolnosť absolutní neplatnost právního úkonu, jímž mělo dojít k uvedenému hrubému nepoměru v plnění, ve smyslu § 39 obč. zák. (pro jednaní contra bonos mores) založit nemůže“ (sp. zn. 30 Cdo 1776/2007). Identický záver vyplýva aj z odbornej literatúry. Komentár k Občianskemu zákonníku k tejto otázke uvádza, že „na základe rozporu s dobrými mravmi nemožno sankcionovať čistý nepomer medzi hodnotou zmluvných plnení. Súdby by sa nemali púšťať do materiálnej korekcie zmluvných podmienok, ak nie je možné identifikovať procedurálnu vadu v kontraktáčnom procese“. Je všeobecne známe, že nebankové subjekty poskytujú úvery s vyšším rizikom ako banky, pričom cena rizika sa prejavuje práve vo výške odplaty za poskytnutý úver. Aj zo štatistík uvedených na internetovej stránke NBS vyplýva, že úroky, resp. odplaty za poskytnuté úvery budú vždy pri bankách rádovo nižšie ako pri poskytovaní úverov nebankovými spoločnosťami. Je to aj z dôvodu prísnejších kritérií bánk pri poskytovaní úverov. Úvery v nebankovkách preto využívajú najmä klienti, ktorým by úver banky z dôvodu zvýšeného rizika nesplácania neposkytli. Táto okolnosť je reálnym faktom na finančnom trhu a z toho dôvodu spoločnosť nemožno za uvedené sankcionovať, nakoľko bolo na slobodnej vôli klienta, či zmluvu s uvedenou výškou úrokovej sadzby uzatvorí alebo nie. Žalovaný ako poskytovateľ úverov preplatil na základe doručenej faktúry č. FVPV 1530_130044 zo dňa 10.12.2013 vystavenej na sumu 3.771 eur zo spoločnosti I. C. J..S..Z.. sumu uvedenú vo faktúre vo výške 2.994 eur ako doplatok kúpnej ceny za motorové vozidlo a doplnky (suma 777 eur bola zaplatená žalobcom v hotovosti). Predmetná faktúra je žalobcom podpísaná, preto žalovanému nie je zrejmé, z akého dôvodu namieta výšku kúpnej ceny a predmet kúpnej zmluvy u žalovaného, ktorý je poskytovateľom úveru a nie u predajcu, ktorý faktúru vyhotovil. Je výlučne záležitosťou medzi predávajúcim a kupujúcim aké podmienky kúpy si dojednávajú a odsúhlasia. Kúpna zmluva ako aj faktúra sú žalobcom podpísané, z čoho vyplýva, že s obsahom jednotlivých listín sa oboznámil, ich obsahu porozumel a súhlasil s nimi. Žalovaný ako poskytovateľ úverov preplatil na základe podpísanej úverovej zmluvy sumu 2.994 eur. K žiadnemu zavádzaniu zo strany žalovaného preto nedošlo, nakoľko žalobca presne vedel, v akej výške mu bude úver poskytnutý a on sám s touto výškou súhlasil. V bode 3.4 úverovej zmluvy je totiž presne uvedená celková výška úveru ako suma 2.994 eur, žalobca bol s touto výškou oboznámený, s obsahom zmluvy súhlasil, na znak čoho ju podpísal, a neskôr aj plnil. Aj výška RPMN bola preto vypočítaná korektne s relevantnými vstupnými údajmi pre výpočet.

3. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, listinnými dôkazmi, a to úverovou zmluvou č. SUA 13/005895, úverovými zmluvnými podmienkami, kúpnu zmluvou z 10.12.2013, výpisom z obchodného registra žalovaného, prehľadom úrokových sadzieb kalkulačkou na prepočet RPMN na čl. 20, prehľadom splátok na čl. 21, úrokovými sadzbami na čl. 22, zmluvou o zabezpečovacom prevode práva z 10.12.2013, kópiou technického preukazu, vyjadrením žalovaného z 29.05.2019, faktúrou č. FVPV1530-130044, písomným vyjadrením žalobcu zo dňa 10.6.2019, prehľadom RPMN na čl. 70, vyjadrením žalovaného zo dňa 04.07.2019, listinami predloženými žalovaným na čl. 90 - vyjadrením žalovaného z 09.08.2019, matričným listom klienta na čl. 107, protokolom o prevzatí predmetu financovania, vyjadrením žalobcu z 27.08.2019, čestným prehlásením I. T., zmluvou uzavretou s menovanou na čl. 115-117, kúpnu zmluvou na čl. 117, čestným prehlásením D. P. na čl. 118, zmluvou o zabezpečení na čl. 119-120, kúpnu zmluvou na čl. 121, čestným prehlásením D. G. na čl. 122, zmluvou o úvere uzavretou s menovaným na čl. 122-125 a kúpnu zmluvou, čestným prehlásením A. R. na čl. 126, zmluvou o úvere uzavretou s menovaným na čl. 127 až 132 vrátane kúpnej zmluvy, čestným prehlásením E. P. na čl. 133, zmluvou o úvere uzavretou s menovaným na čl. 133 až 136 vrátane kúpnej zmluvy, čestným prehlásením H. T.Á. na čl. 137, zmluvou o úvere uzavretou s menovaným na čl. 137 až 139 vrátane kúpnej zmluvy, čestným prehlásením H. Z., úverovou zmluvou a kúpnu zmluvou uzavretou s menovaným na čl. 140 až 144, čestným prehlásením S. Š. na čl. 145 vrátane zmluvy o úvere na čl. 146 až 150 vrátane kúpnej zmluvy, čestným prehlásením S. J. na čl. 151 vrátane úverovej zmluvy a kúpnej zmluvy na čl. 151 až 157, čestným prehlásením R. H. na čl. 158, úverovou zmluvou s menovaným vrátane kúpnej zmluvy na čl. 158 až 159, vyjadrením žalovaného z 10.09.2019 a vylúčením žalobcu.

4. Na základe uvedeného zistil nasledovný skutkový stav:

5. Zo zmluvy zo dňa 10.12.2013 vyplýva, že žalobca s predávajúcim (I. C., J..S..Z..) uzatvoril kúpnu zmluvu na kúpu osobného automobilu Opel Astra (ďalej aj len „osobný automobil“) za kúpnu cenu vo výške 3.319 eur. Časť kúpnej ceny vo výške 777 eur bola predávajúcemu uhradená pri podpise kúpnej zmluvy, doplatok kúpnej ceny predstavoval sumu 2.542 eur, tento mal byť predávajúcemu uhradený prostredníctvom úveru na základe Úverovej zmluvy č.: SUA 13/005895 zo dňa 10.12.2013 uzatvorenej so spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. (viď. časť kúpnej zmluvy označená ako „kúpna cena“).

6. Z časti C zmluvy vyplýva, že predávajúci týmto preedáva kupujúcemu vyššie označený automobil spolu s jeho súčasťami, príslušenstvom a dokladmi potrebnými pre jeho užívanie za dohodnutú kúpnu cenu. Kupujúci týmto vyššie označený automobil od predávajúceho za dohodnutú kúpnu cenu kupuje a preberá do svojho vlastníctva.

7. Z časti E zmluvy vyplýva, že kúpna cena za automobil bola dohodnutá vo výške 3319 eur. Časť kúpnej ceny vo výške 777 eur bola predávajúcemu zaplatená v hotovosti pri podpise tejto zmluvy, čo predávajúci podpisom na tejto zmluve potvrdzuje a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 2542 bude predávajúcemu zaplatená prostredníctvom úveru na základe zmluvy o úvere č. 13005895 uzatvorenej medzi kupujúcim a obchodnou spoločnosťou Home Credit Slovakia, a. s. na bankový účet predávajúceho najneskôr do 7 dní odo dňa podpisu tejto zmluvy. V prípade omeškania s úhradou zvyšnej časti kúpnej ceny je kupujúci povinný zaplatiť predávajúcemu zmluvnú pokutu vo výške časti kúpnej ceny zaplatenej v hotovosti pri podpise tejto zmluvy, táto zmluvná pokuta je splatná v prvý deň omeškania s úhradou zvyšnej časti kúpnej ceny. Zmluvné strany sa zároveň dohodli, že uplynutím prvého dňa omeškania kupujúceho s úhradou zvyšnej časti kúpnej ceny zároveň dôjde k ukončeniu účinnosti tejto zmluvy (rozvázovacia podmienka účinnosti).

8. Z časti F zmluvy vyplýva, že predávajúci zostáva vlastníkom automobilu až do doby, kedy mu bude riadne zaplatená celková výška kúpnej ceny kupujúcim. Vlastníctvo k automobilu tak prechádza na kupujúceho až momentom, kedy bude predávajúcemu zaplatená celková výška kúpnej ceny podľa vyššie uvedených ustanovení tejto zmluvy. Zmluvné strany sa dohodli, že kupujúci od okamihu prevzatia automobilu od predávajúceho bude automobil vlastným menom prevádzkovať na pozemných komunikáciách. Kupujúci nesie od tohto okamihu plnú zodpovednosť za dodržiavanie všetkých právnych predpisov týkajúcich sa prevádzky vozidiel na pozemných komunikáciách. Kupujúci je povinný bezprostredne ku dňu podpisu tejto zmluvy a prevzatia automobilu uzavrieť na svoje náklady poisťovňu zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla. V prípade porušenia tejto povinnosti je kupujúci povinný nahradiť predávajúcemu všetku škodu vzniknutú v dôsledku nepoistenia automobilu /vrátane pokút uložených príslušným správnym orgánom predávajúcemu/.

9. Z úverovej zmluvy zo dňa 10.12.2013 č. SUA13/005895 vyplýva, že žalobcovi bol žalovaným poskytnutý úver na kúpu motorového vozidla vrátane prípadných doplnkových služieb poskytovaných dodávateľom.

10. Podľa článku 4 zmluvy podmienky splácania úveru - druh úveru: účelový - úhrada ceny predmetu financovania, ročná úroková sadzba 48,294798%, RPMN 63,99 %, priemerná hodnota RPMN 22,86%, celkové náklady spotrebiteľa 7590,57 eur, celková čiastka splatná spotrebiteľom 10.584,57 eur, konečná splatnosť úveru 7.12.2020, výška celkových nákladov nezahrnutých do výpočtu RPMN ,00 eur, poplatok za asistenčné služby Ideal Asistence Basic vo výške 118 eur + DPH, zľava na poskytnuté služby vo výške 118 eur + DPH. Mesačná splátka 124,66 eur, dátum prvej mesačnej splátky 7.1.2014, počet splátok 84. Klient je povinný splácať úver v pravidelných mesačných splátkach, a to počínajúc kalendárnym mesiacom bezprostredne nasledujúcim po dátume poskytnutia úveru. Prvá splátka je splatná práve po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ nasledujúci kalendárny mesiac po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa v mesiaci poskytnutia úveru, je splatnosť týchto splátok stanovená na posledný deň v príslušnom kalendárnom mesiaci. Úhrada nasledujúcich mesačných splátok vždy do 7.dňa v kalendárnom mesiaci. Klient si dobrovoľne vybral spôsob úhrady mesačných splátok bankovým prevodom. Klient sa zaväzuje hradiť mesačné splátky na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, pokiaľ neurčí veriteľ inak. Ako VS je klient povinný vždy uvádzať číslo tejto ÚZ, t. j. 13005895.

11. Zo zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva zo dňa 10.12.2013 vyplýva že dlžník je povinný tejto úver vo výške 2994 eur s príslušenstvom a za podmienok uvedených v ÚZ veriteľovi v celej výške vrátiť. Veriteľa dlžník sa dohodli, že za účelom zabezpečenia splatenia a/ všetkých pohľadávok veriteľa vzniknutých voči dlžníkovi na základe alebo v súvislosti s ÚZ, b/ všetkých nárokov, ktoré veriteľovi vzniknú voči dlžníkovi z titulu porušenia zmluvnej alebo zákonnej povinnosti dlžníka, c/ všetkých nárokov, ktoré vzniknú veriteľovi voči dlžníkovi v dôsledku odstúpenia veriteľa od ÚZ, d/ nárokov, ktoré vzniknú veriteľovi voči dlžníkovi z bezdôvodného obohatenia prevádza dlžník touto zmluvou dočasne a bezodplatne svoje vlastnícke právo k predmetu financovania na veriteľa a veriteľ predmet financovania do svojho vlastníctva prijíma. Veriteľ a dlžník sa v súlade s ust. § 133 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. podpisom tejto zmluvy dohodli, že vlastnícke právo k predmetu financovania sa z dlžníka na veriteľa prevádza bez ohľadu na odovzdanie a prevzatie predmetu financovania okamihom, ktorý bezprostredne nasleduje po tom, čo dlžník nadobudol vlastnícke právo k predmetu financovania podľa kúpnej zmluvy, uzatvorenej medzi dlžníkom a predajcom, a to z rozvázovacom podmienkou úplného splatenia pohľadávky podľa odseku 2.2 tejto zmluvy. Kúpna zmluva je uzavretá súčasne s ÚZ. Dňom prevodu vlastníckeho práva k predmetu financovania podľa tejto zmluvy sa veriteľ stáva výlučným vlastníkom predmetu financovania so všetkými právami s týmto vlastníctvom spojenými. Zápis dočasného vlastníckeho práva veriteľa k predmetu financovania v evidencii motorových vozidiel vykoná na vlastné náklady dlžník, alebo veriteľom splnomocnená tretia osoba a v lehote 30.tich pracovných dní, odo dňa uvedeného v protokole o prevzatí predmetu financovania odovzdá veriteľovi doklady podľa § 7 hlavy 5 ÚP. Ak nie je zmluvnými stranami dohodnuté inak, dlžník bude po dobu dočasného vlastníctva veriteľa k predmetu financovania v evidencii motorových vozidiel vedený ako držiteľ predmetu financovania a veriteľ ako vlastník.

12. Z faktúry č. FVPV 1530-130044 vyplýva, že spoločnosť I. C. J..S..Z.. vyfakturovala žalobcovi v súvislosti s predajom vozidla Opel astra 1.3 CDTI sumu 3.771 eur s DPH , ktorá pozostávala zo sumy 3319 eur Opel Astra 1.3 CDTI, 191 eur príprava vozidla k predaju + služb, 48 eur balíček povinnej výbavy (LHV), 18 eur reflexná vesta, 15 eur koberčky textil (carpets), 180 eur Carlife Garance 6*.

13. Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 10.06.2019 vyplýva, že žalobca v prvom rade poukazuje na písarsku chybu v podanej žalobe, kde je v čl. III. uvedené, že požadované bezdôvodné obohatenie 6.088,30 Eur je tvorené úhradami žalobcu vykonanými od 12.02.2016 do 19.03.2019. Žalobca týmto opravuje svoju písarsku chybu týkajúcu sa vymedzenia obdobia realizácie úhrad tvoriacich požadované bezdôvodné obohatenie 6.088,30 Eur, kedy po správnosti malo byť v žalobe uvedené obdobie od 12.05.2016 do 19.03.2019. Ak bola žaloba podaná na súd dňa 17.04.2019, nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia nemôže byť premlčaný uplynutím 3-ročnej objektívnej premlčacej doby. Žalobcovi je známa rozmáhajúca sa prax niektorých súdov viazať začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v oblasti spotrebiteľského úverového práva za situácie, kedy sa svojich peňažných nárokov voči dodávateľom domáhajú spotrebiteľia, na moment, kedy došlo zo strany spotrebiteľa k preplateniu istiny poskytnutého úveru. NS SR v rozhodnutí 1 Cdo 67/2011 (na ktoré odkazuje žalovaný) riešil situáciu natoľko skutkovo a právne odlišnú od situácie, aká je v danom prejednávacom prípade, že odvolávanie sa na dané rozhodnutie NS SR nie je absolútne na mieste, predovšetkým s poukazom na skutočnosť, že: NS SR v rozhodnutí 1 Cdo 67/2011 síce riešil otázku začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, avšak: v danom prípade, ktorý posudzoval NS SR nešlo o spotrebiteľskú vec, v danom prípade, ktorý posudzoval NS SR išlo o situáciu plnenia bez právneho dôvodu, ktorý od počiatku neexistoval (neexistovala žiadna zmluva) - citácia z predmetného rozhodnutia: „Keďže však žalobca v konaní nepreukázal žiaden relevantný právny dôvod poskytnutia tejto sumy, nižšie súdy správne uzavreli, že žalobca plnil žalovanej bez právneho dôvodu“ V prípade, ktorý rieši tunajší súd ide o spotrebiteľskú vec, nejde o situáciu plnenia bez právneho dôvodu, ale o situáciu plnenia na základe neplatného právneho úkonu (existovala písomná zmluva). Pokým sa pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty budú stotožňovať situácie svojou povahou diametrálne odlišné tým, že sa ne „bez uváženia“ budú nedôvodne aplikovať tie isté kritériá, potom je zrejmé, že o správnom posúdení tejto otázky nemôže byť reč. Nie je nám preto zrejmé, akým konkrétnym spôsobom má rozhodnutie NS SR 1 Cdo 67/2011 dopadať na túto konkrétnu vec, keďže uvedené rozhodnutie sa netýka spotrebiteľskej veci (prítom v prejednávanej veci ide o spotrebiteľskú vec) a zvlášť keď už bolo zo strany NS SR potvrdené a zdôvodnené, že princíp neznalosť zákona neospravedlňuje musí v spotrebiteľských vzťahoch ustúpiť ochrane spotrebiteľa ako slabšej strany. V tejto súvislosti upriamujú pozornosť súdu na ten aspekt, podľa ktorého má princíp ignorantia iuris non excusat v spotrebiteľsko - právnej oblasti obmedzený rozsah pôsobnosti cez princíp ochrany spotrebiteľa: Pokiaľ ide o plynutie subjektívnej premlčacej doby, odvolací súd sa nestotožňuje

s názorom žalovaného, že táto začína plynúť dňom, kedy oprávnený mohol zistiť skutkové okolnosti, z ktorým možno vyvodíť vznik bezdôvodného obohatenia. Kým rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 16. januára 2013, sp. zn. 6MCdo 9/2012) Rozhodnutie NS SR 1 Cdo 67/2011 je ďalej postavené na vyhodnotení situácie plnenia bez právneho dôvodu (prítom v prejednávanom prípade ide o situáciu plnenia na základe neplatného právneho úkonu). V prípade, ktorý posudzoval NS SR v rozhodnutí 1 Cdo 67/2011 žalobca nepreukázal žiadny právny dôvod poskytnutia sumy, preto išlo o plnenie bez právneho dôvodu. V prejednávanom prípade medzi žalobcom a žalovaným však existovala písomná zmluva, preto nemožno hovoriť o bezdôvodnom obohatení získanom plnením bez právneho dôvodu ale z neplatného právneho úkonu. V prípade, ktorý posudzoval NS SR v rozhodnutí 1 Cdo 67/2011, keďže žalobca nepreukázal právny dôvod poskytnutia peňažnej sumy, už v čase poskytnutia tejto peňažnej sumy poznal všetky skutkové okolnosti potrebné na podanie žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia. V prejednávanom prípade medzi žalobcom a žalovaným však existuje písomná zmluva, preto v tomto prípade nie je odvolávanie sa na rozhodnutie NS SR 1 Cdo 67/2011 na mieste a po správnosti je potrebné zisťovať, kedy nastal subjektívny moment, kedy sa oprávnený subjekt (žalobca) reálne o vadnosti úkonu (ako skutočnosti rozhodnej pre vznik bezdôvodného obohatenia) dozvedel. V súvislosti so subjektívnou premlčacou lehotou je dôležité pripomenúť, že je potrebné zachovať požiadavky reálnej, preukázanej, t.j. nie len predpokladanej vedomosti o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 145/2004). Pokým nie je objasnená otázka toho, kedy žalobca nadobudol skutočnú (preukázanú) vedomosť o tom, že právny úkon je vadný, nemôže dôjsť k začatiu plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Pokiaľ nie je preukázaná a objasnená táto okolnosť, vedomosť spotrebiteľa je obmedzená len na vedomosť o tom, že uzatvoril zmluvu o úvere s poskytovateľom úveru a že na jeho účet má splácať jednotlivé splátky podľa zmluvy. Žalobcovi je známe uznesenie NS SR 3 Cdo 169/2017 zo dňa 10.1.2018, na ktoré poukazuje žalovaný. V danom prípade síce „išlo“ o posúdenie otázky začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v prípade, kedy na strane žalobcu vystupuje spotrebiteľ a žiada vydanie bezdôvodného obohatenia, avšak treba si uvedomiť, že v danom uznesení 3 Cdo 169/2017 dovolací súd len stroho a bez uváženia skonštatoval presne to isté, čo už bolo vyslovené v rozhodnutí NS SR 1 Cdo 67/2011, pričom opätovne zdôrazňujú, že odvolávanie sa na závery z rozhodnutia NS SR 1 Cdo 67/2011 v prípade, kedy sa prejednáva spotrebiteľská vec a navyše ide nie o bezdôvodné obohatenie získané plnením bez právneho dôvodu ale získané z neplatného právneho úkonu, nie je absolútne na mieste. K výške poskytnutého úveru a RPMN úveru uviedol, že kúpna zmluva obsahuje jasný a určitý prejav vôle žalobcu získať úver v konkrétnej výške 2.542,00 Eur, avšak v Úverovej zmluve je uvedená iná výška úveru 2.994,00 Eur. Žalovaný jednostranne vo formulárovej Úverovej zmluve určil výšku úveru 2.994,00 Eur, hoci úmyslom žalobcu bolo získať len úver vo výške 2.542,00 Eur na financovanie kúpy automobilu. O financovanie ďalších tovarov či služieb žalobca záujem nemal. V tejto súvislosti je pri tom potrebné poukázať aj na skutočnosť, že úverová zmluva a kúpna zmluva sú datované k tomu istému dňu, boli uzatvorené pri tom istom rokovaní, pričom je zrejmé, že tieto zmluvy sú od seba vzájomne závislé. Osoba, ktorá bola so žalobcom prítomná pri dojednávaní a uzatváraní či už Úverovej zmluvy alebo Kúpnej zmluvy, bola tou istou osobou, keďže sprostredkovateľom úveru, ktorý aj za žalovaného podpisoval Úverovú zmluvu, bol súčasne predávajúci z Kúpnej zmluvy - I. C. J..S..Z.. Vzájomné prepojenie oboch zmlúv a nutnosť ich spoločného posudzovania vyhodnotil aj NS SR - rozhodnutie NS SR, sp. zn.: 5 Sžo 21/2013 zo dňa 30.04.2014 „Pri hodnotení konkrétnych okolností prípadu, sa javí nesporne preukázanou vzájomná závislosť oboch zmlúv, keďže vznik zmluvy o úvere a zmluvy o zabezpečení je priamo podmienený skutkovo súvislosťou s uzavretím zmluvy o kúpe motorového vozidla a priamo rieši financovanie kúpnej ceny tohto tovaru. Túto, pre posúdenie veci rozhodujúcu právnu okolnosť ešte umocňuje aj skutočnosť, že zo všeobecných obchodných podmienok a zmluvných podmienok v relevantnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že dodávateľ služby a veriteľ vystupujú spoločne ak dodávateľ služby ju podmieňuje poskytnutím úveru práve konkrétnym veriteľom (žalobcom). Nie je možné sa stotožniť ani s argumentmi žalobcu, že § 52a Občianskeho zákonníka možno aplikovať iba v prípade, ak ide o viaceré zmluvy medzi tým istým

dodávateľom. Zo znenia tohto zákonného ustanovenia nevyplýva, že pri tom istom rokovaní alebo zahrnutí zmlúv do jednej listiny, môžu vystupovať iba dve zmluvné strany a že účasť tretích zmluvných strán je zo zákona vylúčená. Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nejde o dva oddeliteľné spotrebiteľské vzťahy, ale s ohľadom na úzku, logickú, nadväznú skutkovú súvislosť, ide stále o totožný spotrebiteľský vzťah.“ Nesprávny vstupný údaj o výške poskytnutého úveru má v konečnom dôsledku za následok aj nesprávne uvedenú náležitosť RPMN. K úrokovej sadzbe a celkovej odplate do pozornosti dávajú údaj o ročnej úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, ktorá je v úverovej zmluve uvedená vo výške 48,294798 %. Máme za to, že úroková sadzba v takej výške zásadne presahuje obvyklú hodnotu úrokových mier úverov poskytovaných bankami v rozhodnom období. Ako relevantné je pritom potrebné zohľadniť práve úrokové miery úverov poskytovaných bankami, pretože je neprípustné, aby sa primeranosť dojednaných úrokov posudzovala aj s ohľadom na údaje od tých subjektov finančného trhu, ktoré poskytujú neprímerané až úžernícke úroky. Pripustenie takejto možnosti rozhodne nebolo vôľou zákonodarcu a preto pre účely zistenia výšky obvyklej odplaty sa musí vychádzať z údajov finančných inštitúcií poskytujúce spotrebiteľské úvery za primerané odplaty, riadiace sa zásadou dobrých mravov upravenou v ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 5Co/365/2016 zo dňa 31.05.2017, obdobne aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 6Co/497/2015 zo dňa 17.05.2017). Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú (porovnaj napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009 a sp.zn. 5Cdo 26/2011 zo dňa 26.04.2012). V čase poskytnutia predmetného úveru, t.j. v decembri 2013, bola obvyklá úroková miera pre obdobné typy úverov (spotrebiteľské úvery nad 5 rokov) v priemere vo výške 14,10 % (informácia čerpaná z bankovej úrokovej štatistiky úverov uverejnenej na webovej stránke Národnej banky Slovenska) a z tohto hľadiska úroková sadzba v prejednávacom prípade vo výške 48,294798 % podstatne (3,43 násobne) prevyšuje úrokové sadzby uplatňované v obchodnej činnosti komerčných bánk, a teda je v rozpore s dobrými mravmi. Tiež dávame do pozornosti výšku ročnej percentuálnej miery nákladov (percentuálne vyjadrenie celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom), ktorá je v prejednávacom prípade v Úverovej zmluve vo výške 63,99 % (hoci za správny údaj o RPMN považujeme 77,13 %). Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, platného a účinného v čase uzatvárania predmetnej Úverovej zmluvy: Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Odplatom obvyklou je potrebné rozumieť údaj RPMN zverejnený na webovom sídle ministerstva financií SR v rámci súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi (§ 21 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch). Obdobným prípadom sú Spotrebiteľské úvery so zabezpečením alebo lízing vo výške od 1500 do 6500 eur vrátane so zmluvnou splatnosťou od 5 do 10 rokov. Odplatom obvykle požadovanou na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, bola v zmysle tabuľky Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2013, zverejnenej na webovom sídle ministerstva financií, odplata zodpovedajúca RPMN vo výške 23,66 %. RPMN v prejednávacom prípade vo výške 63,99 % resp. 77,13 % (berúc do úvahy správny údaj o výške poskytnutého úveru) podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (23,66 %), keďže v prejednávacom prípade ide o prevýšenie o 40,33 %, resp. o 53,47 %.

14. Z vyjadrenie žalovaného zo dňa 04.07.2019 okrem iného vyplýva, že žalovaný už vo svojom predchádzajúcom podaní vzniesol námietku premlčania na celú žalobcom uplatňovanú výšku bezdôvodného obohatenia a to v subjektívnej premlčacej lehote. Pri určení počiatku plynutia dvojročnej subjektívnej lehoty žalovaný poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/216/2016. Pokiaľ ide o spochybňovanie výšky úveru poskytnutej žalobcovi na základe úverovej zmluvy č. SUA13/005895, žalovaný poukazuje na názor Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 24.04.2019, sp.zn. 17Co/143/2018. Žalobca v zmluvnom vzťahu so žalovaným vystupoval ako spotrebiteľ - teda slabšia strana. Postavenie slabšej strany však neznamená, že tejto bude poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako strane silnejšej, bez ohľadu na platné právo. U spotrebiteľa ako subjektu týchto vzťahov sa vychádza z definície priemerného spotrebiteľa, teda spotrebiteľa, ktorý má primerané množstvo informácií a je v rozumnej miere pozorný a obozretný, a to s ohľadom na jeho sociálne a kultúrne faktory a jazykové schopnosti. Od spotrebiteľa sa teda vyžaduje určitá miera pozornosti, ktorá má svoj obraz napríklad v tom, že spotrebiteľ musí vykonať určité kontrolné zisťovania, aký tovar vlastne

kupuje, alebo akú zmluvu uzatvára. Európsky súdny dvor dokonca deklaroval, že sa celkovo vychádza z takého spotrebiteľa, ktorého inteligenčný kvocient nie je na hranici demencie, ale ktorý je schopný sa slobodne rozhodnúť (C-315/92). Súd tiež uvádza, že pri hľadisku priemerného spotrebiteľa je nutné vychádzať z konkrétneho typu vzťahu, na ktorý sa aplikuje.

15. Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 09.08.2019 k jednotlivým položkám uvedeným vo faktúre, ktorú preplácal, vyplýva, že žalovaný ako poskytovateľ úverov preplatil na základe doručenej faktúry č. FVPV 1530_130044 zo dňa 10.12.2013 vystavenej na sumu 3.771 eur zo spoločnosti I. C. J..S..Z.. sumu uvedenú vo faktúre vo výške 2.994 eur ako doplatok kúpnej ceny za motorové vozidlo a doplnky (suma 777 eur bola zaplatená žalobcom v hotovosti). Predmetná faktúra je žalobcom podpísaná, preto žalovanému nie je zrejmé, z akého dôvodu namieta výšku kúpnej ceny a predmet kúpnej zmluvy u žalovaného, ktorý je poskytovateľom úveru a nie u predajcu, ktorý faktúru vyhotovil. Je výlučne záležitosťou medzi predávajúcim a kupujúcim aké podmienky kúpy si dojednávajú a odsúhlasia. Kúpna zmluva ako aj faktúra sú žalobcom podpísané, z čoho vyplýva, že s obsahom jednotlivých listín sa oboznámil, ich obsahu porozumel a súhlasil s nimi. Nie je povinnosťou a tiež ani právom žalovaného, ako poskytovateľa úveru, dopytovať sa dodatočne po doručení faktúry žalobcu ako klienta (ktorý faktúru osobne podpísal), či si chce naozaj zakúpiť všetko, čo je uvedené vo faktúre a či s vyfakturovanou sumou súhlasí. Výška celkovej kúpnej ceny je uvedená vo faktúre vyhotovenej predajcom, ktorú žalobca ako klient podpísal, čo znamená, že sa s ňou oboznámil a s výškou vyfaktúrovanej ceny súhlasil. Po podpísaní faktúry žalobcom ako klientom je táto spolu s úverovou zmluvou zasielaná na preplatenie veriteľovi. Veriteľ teda nemá absolútne žiadny dosah na položky uvedené vo faktúre, ktorú len prepláca, ale nevyhotovuje. Je preto nevyhnutné striktne rozlišovať vzťah medzi predávajúcim - spoločnosťou I. C. J..S..Z.. a žalobcom ako kupujúcim a ďalší vzťah medzi poskytovateľom úveru - spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. a klientom ako dlžníkom. Žalovaný sa preto nedokáže vyjadriť k jednotlivým položkám vyčísleným vo faktúre (nakoľko nie je zhotoviteľom faktúry), uvedený dotaz na špecifikáciu jednotlivých položiek je potrebné adresovať na predávajúceho, ktorý faktúru vyhotovoval a jednotlivé položky do nej účtoval. Žalovaný prepláca úver vždy na základe doručenej faktúry od predávajúceho, ako to bolo aj v tomto prípade. V samotnej úverovej zmluve je uvedené v bode 3.4 Konečná cena (vrátane všetkých ďalších účtovaných služieb) predmetu financovania vo výške 3.771. K žiadnemu zavádzaniu zo strany žalovaného nedošlo, nakoľko žalobca presne vedel, v akej výške mu bude úver poskytnutý a on sám s touto výškou súhlasil. Žalobca bol s touto výškou oboznámený, s obsahom zmluvy súhlasil, na znak čoho ju podpísal, a neskôr aj plnil. Žalobca súčasne podpísal aj protokol o prevzatí predmetu financovania, v ktorom bola taktiež uvedená celková cena predmetu financovania vo výške 3.771 eur, ktorú žalobca ani v tomto prípade nenapádal, ani nespochybňoval. Poukázal na § 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Celkovo tak žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 3.771 eur, ako vyplýva zo samotnej úverovej zmluvy. Predmetná úverová zmluva bola uzatvorená z iniciatívy žalobcu, žalovaný uzatvorenie zmluvy žalobcovi žiadnym spôsobom nevnucoval. Bolo povinnosťou žalobcu zmluvu si riadne a dôsledne prečítať a následne až po dôslednom porozumení všetkým ustanoveniam ju podpísať. Ochrana spotrebiteľov sa nemôže dostať až do rozsahu, že oslobodí spotrebiteľa od čítania zmluvy a následne, keď dôjde k uplatňovaniu jednotlivých zmluvných ustanovení sa začne spotrebiteľ brániť tým, že si ju neprečítal a neporozumel jej. Doposiaľ žiadny náš klient ako spotrebiteľ pri uzatváraní zmluvy nevyjadril nesúhlas, ani nenamietal žiadne z ustanovení úverových zmlúv a rovnako ani nepožiadaval o vysvetlenie žalovaného z dôvodu, že jej nerozumie. Veľa klientov ako spotrebiteľov sa obmedzí len na získanie finančného prospechu zo zmluvy zabúdajúc na svoje povinnosti. Úverová zmluva však zakladá synalagmatický záväzkový právny vzťah, na základe ktorého si strany majú plniť navzájom. Žalovaný poukazuje na to, že ani ochrana spotrebiteľov nemôže byť bezbrehá. Právne predpisy ustanovujú podmienky, za akých sa môžu úvery poskytovať. Avšak aj tu sa prax vyvíja, čo je zrejmé aj zo zmien v jednotlivých zákonoch resp. v prijímaní nových zákonov, ktoré nahrádzajú tie staré. V predmetom spore je nevyhnutným určiť aj postavenie subjektov zmluvného vzťahu, ktoré uzatvárali úverovú zmluvu SUA13/005895, z čoho bude následne vyplývať aj druh právnej úpravy, ktorá sa na daný zmluvný vzťah bude aplikovať (Obchodný zákonník alebo zákon o spotrebiteľských úveroch). Žalobca doposiaľ žiadnym relevantným spôsobom súdu nepreukázal, že v predmetom úverovom vzťahu išlo o vzťah medzi dodávateľom (žalovaným) a spotrebiteľom (žalobcom). Uvedené vyplýva priamo z matričného listu, v ktorom klient uviedol, že je podnikateľom. Úverové zmluvy sú ako tzv. absolútny obchod upravené v zákone č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v § 261 ods. 6 písm. d), v zmysle ktorého sa týmto zákonom spravujú záväzkové vzťahy vzniknuté zo zmluvy o úvere bez ohľadu na povahu účastníkov. Oproti tomu stojí úprava § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení: „Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne

vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa mali inak použiť normy obchodného práva.“ Právna úprava úverových zmlúv v Obchodnom zákonníku má výrazne miernejší režim a nároky na nevyhnutné náležitosti úverových zmlúv ako zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, preto sa klienti snažia vystupovať vždy v pozícii spotrebiteľa, aby mohli voči žalovanému uplatňovať prísnejší režim. Žalobca aj priamo v úverovej zmluve uvádza údaje ako podnikateľ. Je preto dôležité zaoberať sa aj faktom, v akej pozícii vystupujú klienti berúci si úver, či ako podnikatelia (čo podľa názoru žalovaného bolo aj v prípade tejto úverovej zmluvy) alebo spotrebiteľia. Aby nedochádzalo k tomu, že klienti využívajúci služby žalovaného v postavení podnikateľov na financovanie svojich podnikateľských aktivít sa budú subsumovať do pozície spotrebiteľov, a následne budú žiadať z dôvodu nedodržania náležitosti ustanovenia § 9 zákona č. 129/2010 Z.z., vyhlasovať poskytnuté úvery za bezúročné a bez poplatkov. Týmto spôsobom by totiž nastala situácia, že podnikatelia budú získavať úvery v širokom rozsahu úplne zadarmo. A takéto bonusy neposkytujú ani tie najvýhodnejšie ponuky bežných bánk.

16. Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 27.08.2019 vyplýva, že kúpna zmluva obsahuje ustanovenie (viď časť C. Predmet zmluvy) o tom, že jej predmetom je predaj automobilu vrátane jeho súčastí a príslušenstva za kúpnu cenu uvedenú v Kúpnej zmluve 3.319,00 Eur. Trvajú na tom, že kúpna zmluva jasne vymedzila čo (automobil vrátane jeho súčastí a príslušenstva) a v akej výške sa bude financovať úverom (2.542,00 Eur), vychádzajúc z dohodnutej kúpnej ceny za automobil vrátane jeho súčastí a príslušenstva 3.319,00 Eur uvedenej v Kúpnej zmluve. Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje na faktúru FVPV1530_130044 (ďalej len „Faktúra“), ktorá predpokladá také položky ako koberce do auta, balíček povinnej výbavy, reflexná vesta, v súvislosti s ktorými uvádzame, že ide o príslušenstvo automobilu, ktoré mali byť v zmysle znenia Kúpnej zmluvy už premietnuté v kúpnej cene automobilu 3.319,00 Eur a preto nebol žiadny dôvod o tieto položky navyšovať celkovú kúpnu cenu a v tom dôsledku aj výšku úveru. Obsahom predmetnej Faktúry sú tiež určité doplnkové služby - Príprava vozidla k predaju + Služby a Carlife Garance. Z obsahu Faktúry nevyplýva žiadny taký prejav vôle žalobcu, obsahom ktorého by bola žiadosť žalobcu o prefinancovanie aj týchto doplnkových služieb prostredníctvom úveru. Aj z logiky samej je vylúčené, aby mal žalobca záujem o uvedené doplnkové služby, o ktorých ani nevie, čo je ich obsahom, ktoré mu neboli nikdy dodané a tak ani nie sú v jeho prospech. V súvislosti s týmito službami je potom potrebné hovoriť ako o povinných a súčasne fiktívnych doplnkových službách, nakoľko žalobcovi neboli reálne žiadne také služby poskytnuté. Žalovaný tak neoprávnene učinil súčasťou výšky úveru aj náklady žalobcu v súvislosti s poskytnutím úveru, konkrétne náklady žalobcu predstavované položkami uvedenými vo Faktúre: Príprava vozidla k predaju + Služby: 191 Eur, koberce do auta: 15 Eur, balíček povinnej výbavy: 48 Eur, reflexná vesta: 18 Eur, Carlife Garance: 180 Eur. Žalovaný ako poskytovateľ úveru nesie zodpovednosť za správnosť a úplnosť všetkých povinných náležitostí v Úverovej zmluve, bez ohľadu na skutočnosť, že predávajúcim bol subjekt odlišný od žalovaného. Pripomínajú tiež, že Úverovú zmluvu podpisoval žalovaný v zastúpení predávajúcim, preto za týchto okolností musel žalovaný pri uzatváraní Úverovej zmluvy vedieť, o financovanie ktorých položiek úverom mal žalobca záujem a o ktoré naopak záujem nemal a v súlade s tým mal postupovať aj pri koncipovaní Úverovej zmluvy. Majú za to, že existovala prax, kedy spotrebiteľia majúci záujem o kúpu automobilu u podnikateľskej skupiny I. I., museli akceptovať na prefinancovanie úverom aj nevyžiadané doplnkové služby, čo z nich robí povinné náklady v súvislosti s úverom a preto sa nemôže jednať v žiadnom prípade o súčasť poskytnutého úveru. Obchodná taktika podnikateľskej skupiny I. I. a nebankových spoločností poskytujúcich autoúvery spočíva v tom, že vozidlá na úver sa ponúkajú na predaj za sumu zdanlivo nižšiu ako pri ich kúpe z vlastných prostriedkov. Toto umožňuje presvedčiť klientov na financovanie vozidiel cez úver. Avšak skutočnosť je taká, že k cene vozidla na úver následne pristupujú náklady spotrebiteľovi zamlčané vo forme povinných poplatkov a fiktívnych služieb. Žalobca predložil súdu Čestné prehlásenia spotrebiteľov, kúpne zmluvy a úverové zmluvy ďalších poškodených spotrebiteľov, ktorí financovali kúpu automobilu u podnikateľskej skupiny I. I. cez úver. Čestné prehlásenia a súvisiace úverové a kúpne zmluvy boli zabezpečené prostredníctvom spotrebiteľského združenia FÉNIX združenie na ochranu a presadzovanie ľudských práv. Z týchto listinných dôkazov vyplýva, že nekalý obchodný model predaja úverov v tandeme: nebanková spoločnosť a autobazár podnikateľskej skupiny I. I. ako sprostredkovateľ, vykazuje obdobné prvky a objavuje sa opakovane v rôznych lokalitách Slovenska. Predloženými dôkazmi žalobca preukazuje, že rovnako ako v jeho veci, aj v iných prípadoch boli spotrebiteľom dané na podpis úverové zmluvy s istinou úveru, ktorá bola v rozpore s ich vôľou. K

zabezpečeniu drvivšej väčšiny predkladaných čestných prehlásení došlo v mesiaci august 2019, čím ospravedlňujú ich predloženie až v tomto momente. Majú za to, že žalobca nemal objektívne možnosť ich predložiť už skôr a súdu ich predkladá bezprostredne po tom, ako sa mu podarilo zhromaždiť patričný počet čestných prehlásení od viacerých poškodených spotrebiteľov z rôznych častí Slovenska. Nevidia priestor a ani dôvod na akúkoľvek polemiku nastolenú žalovaným v jeho poslednom vyjadrení o tom, že je údajne sporné v akom postavení vystupoval žalobca vo vzťahu so žalovaným. Skutočnosť, že žalobca bol v čase uzatvorenia úverovej zmluvy podnikateľom, nemá vplyv na posúdenie postavenia žalobcu ako spotrebiteľa vo vzťahu so žalovaným, a to až do momentu preukázania, že žalobca pri uzatváraní úverovej zmluvy aj naozaj konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Nič také však zo zmluvnej dokumentácie nevyplýva. Zmluva o úvere identifikuje žalobcu menom, priezviskom, rodným číslom a ďalšími údajmi príznačnými pre identifikáciu fyzickej osoby nepodnikateľa. Ak by mal žalobca naozaj v zmluvnom vzťahu vystupovať ako podnikateľ, bolo by potrebné, aby zmluvná dokumentácia obsahovala ustanovenie o tom, že úver je poskytnutý na výkon podnikateľskej činnosti, aké je podnikanie odoberateľa a aký konkrétny súvis s takýmto podnikaním, či predmetom činnosti podnikateľa vôbec uzavretie takejto zmluvy má. Nič také však zo zmluvnej dokumentácie nevyplýva. Žalovaný navyše celú svoju polemiku stavia do pozície, že je to žalobca, kto má preukazovať svoje postavenie ako spotrebiteľa, čo je samo o sebe v rozpore so zásadou, že v pochybnostiach (ktoré v prejednávacom prípade navyše ani nie sú) je potrebné uplatniť výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. Žalovaný vychádza z nesprávne a nelogicky nastavenej optiky, v zmysle ktorej zrejme nejde o spotrebiteľa, pokým sa nepreukáže opak.

17. Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 10.09.2019 k vyjadreniu žalobcu vyplýva, že žalovaný ako poskytovateľ úveru nedisponuje kúpnu zmluvou uzatvorenou medzi žalobcom ako kupujúcim a spoločnosťou I. C. J..S..Z., nakoľko nie je zmluvnou stranou tohto právneho vzťahu. Žalovanému ako poskytovateľovi úveru bola doručovaná len faktúra č. FVPV 1530_130044 zo dňa 10.12.2013 vystavená na sumu 3.771 eur, ktorá je klientom podpísaná. Žalovanému preto nie je zrejmé, odkiaľ mal mať vedomosť o položkách, ktoré žalobca chcel/či nechcel, pokiaľ faktúru na znak s v nej uvedenými položkami podpísal. Žalobca do konania ako dôkaz predkladá čestné prehlásenia klientov, ktorí uzatvorili kúpnu zmluvu so spoločnosťou I. I. I., I..J.., vzhľadom na túto skutočnosť považujú predložené dôkazy v tomto konaní za bezpredmetné, nakoľko žalobca uzatvoril kúpnu zmluvu so spoločnosťou I. C. J..S..Z. a nie so spoločnosťou I. I. I., I..J.. Ak teda žalobca v zmluvnom vzťahu so žalovaným vystupoval ako spotrebiteľ - teda slabšia strana, neznamená to automaticky, že tejto bude poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako strane silnejšej, bez ohľadu na platné právo. U spotrebiteľa ako subjektu týchto vzťahov sa vychádza z definície priemerného spotrebiteľa, teda spotrebiteľa, ktorý má primerané množstvo informácií a je v rozumnej miere pozorný a obozretný, a to s ohľadom na jeho sociálne a kultúrne faktory a jazykové schopnosti. Od spotrebiteľa sa teda vyžaduje určitá miera pozornosti, ktorá má svoj obraz napríklad v tom, že spotrebiteľ musí vykonať určité kontrolné zisťovania, aký tovar vlastne kupuje, alebo akú zmluvu uzatvára. Európsky súdny dvor dokonca deklaroval, že sa celkovo vychádza z takého spotrebiteľa, ktorého inteligenčný kvocient nie je na hranici demencie, ale ktorý je schopný sa slobodne rozhodnúť (C-315/92). Súd tiež uvádza, že pri hľadisku priemerného spotrebiteľa je nutné vychádzať z konkrétneho typu vzťahu, na ktorý sa aplikuje. V súvislosti s ochranou spotrebiteľa, ktorej sa žalobca v konaní domáha, žalovaný dáva do pozornosti aj odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Trebišov zo dňa 03.05.2019 v konaní vedenom pod sp.n. 10Csp/129/2018, v ktorom uvádza nasledovné: „Súd považuje za potrebné zdôrazniť, že cieľom zákonnej úpravy spotrebiteľských úverov je ochrana spotrebiteľov pred nekalými praktikami poskytovateľov úverov, pred neprehľadnými, nejasnými, nezrozumiteľnými zmluvami, kedy spotrebiteľ pri podpise zmluvy nemá poňatia, koľko ho napokon úver bude stáť. Nie je to ale nástroj pre špekulácie spotrebiteľa za účelom získania úveru zadarmo a bez akýchkoľvek poplatkov v prípade, keď úver získal na základe jasnej, prehľadnej a zrozumiteľnej zmluvy. Ochrana spotrebiteľa ako slabšej zo zmluvných strán má nepochybne v právnom systéme svoje opodstatnenie, avšak zároveň aj svoje hranice dané zásadou spravodlivosti a účinnosti ochrany ohrozeného, príp. porušeného práva, zásadou rovnosti strán, ako aj ďalšími zásadami a princípmi ako sú vigilanti bus iura, nemunem laedere a pod. Bez rešpektovania uvedených zásad a princípov by súd skĺzol k formalistickému, nevhodnému a paternalistickému postupu vo výsledku s neprípustným zvyhodňovaním dlžníka proti veriteľovi.

18. Z výpovede žalobcu k okolnostiam uzatvorenia zmluvy o úvere, kúpnej zmluvy a takisto k okolnostiam ohľadom poskytnutých služieb a účtovaných tovarov v zmysle faktúr, či ich žiadal, vyplýva, že išli tam s manželkou, že si zoberú auto. Chodí do práce každý deň do H.. Nechceli drahé auto. Našli tam auto za zhruba asi 2.000,- eur. Povedali im, že na toto auto sa autoúver nevzťahuje. Musí byť staršie ako rok

2006 a cena by tam mala byť viac ako 3.000,-. Iné auto tam nebolo. Bol tam iba Opel, ktorý teraz majú. Nakoniec povedali, že to auto zoberú. Išli do kancelárie. Povedali im, že im vybaví autoúver. Čakali tam 2, možno viac hodín. Povedali im, že autoúver je schválený. Doniesli im papiere na podpisovanie. Bolo to množstvo papierov. Žalobca ukazuje, že ide rozsah papierov v hrúbke okolo cca 2-3 cm. Na dotaz súdu, či vie uviesť koľkokrát sa podpisoval, žalobca uviedol, že presne nevie, nakoľko pracovníčka nadvihovala papier a oni len podpisovali. Čakali tam viac ako 2 hodiny. Bolo to na nich veľa, takže sa ponáhľali, preto to raz-dva podpísali a išli preč. Na dotaz súdu, či čítal úverovú zmluvu, kúpnu zmluvu a ďalšie pred podpisom, uviedol, že nie, pretože sa ponáhľali. Na otázku súdu, či mu niečo pred podpisom bolo vysvetlené, žalobca uviedol, že už sa nepamätá. Žalobca na dotaz súdu, aby sa vyjadril k položkám v zmysle faktúry predloženej žalovaným, či ich žiadal, či teda žiadal poskytnutie služby označenej vo faktúre ako „Príprava motorového vozidla k predaju“, či ju žiadal, či bol s tým oboznámený, uviedol, že nie. Na dotaz súdu, či žiadal balíček povinnej výbavy, uviedol, že nežiadal. Na dotaz súdu, či mu bolo povedané, že súčasťou kúpnej zmluvy musí byť aj balíček povinnej výbavy, či mu to bolo oznámené, uviedol, že nie. Vtedy prebiehala akcia, že ak zoberú auto na úver, dostanú darček. Myslel si, že je to asi darček. Na dotaz súdu žalobca, či žiadal kúpu reflexnej vesty, či ju chcel kúpiť, uviedol, že nie. Na dotaz súdu, či žiadal, teda, či požadoval a či kupoval súčasne s motorovým vozidlom aj textilné koberčeky v zmysle faktúry, uviedol, že nie. Žalobca na otázku súdu, či žiadal poskytovanie nejakých služieb Carlife Garance v sume 180 eur, uviedol, že nie. Nevie ani čo to je. Žalobca na otázku súdu, aby uviedol, či súčasťou motorového vozidla, keď ho preberal bol balíček povinnej výbavy, reflexná vesta a textilné koberčeky, uviedol, že áno, boli v motorovom vozidle. Žalobca na otázku svojho právneho zástupcu, kde sa pripravoval balíček listín, ktoré neskôr podpisoval, uviedol, že v kancelárii. A oni sedeli na chodbe. Potom ich pani zavolať, ukázala im tie papiere, že úver je schválený a môžu papiere podpisovať. Na otázku, či to bolo v kancelárii autobazáru, žalobca uviedol, že áno. Žalobca na otázku svojho právneho zástupcu, či všetky listiny pripravil pracovník autobazáru, žalobca uviedol, že áno.

19. Žalobca na otázku svojho právneho zástupcu, kedy sa dozvedel prvýkrát o tom, že s úverom niečo nie je v poriadku, žalobca uviedol, že asi v marci tohto roku. Na dotaz súdu, kde, od koho, za akých okolností, žalobca uviedol, že na internete. Na dotaz súdu, aby to bližšie špecifikoval, žalobca uviedol, že na Facebooku bola reklama. Bola reklama na nekalé praktiky autobazáru. Následne poslal zmluvu do kancelárie právneho zástupcu na preverenie. Na dotaz súdu, od koho sa dozvedel o tom, že je niečo v neporiadku, uviedol, že od svojho právneho zástupcu. Žalobca na otázku právneho zástupcu žalobcu, či v prípade, keby vedel, že nie je v poriadku úverová zmluva, či by uhrádzal splátky až do marca 2019, žalobca uviedol, že určite nie.

20. Z vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu na dotaz súdu v súvislosti s tým, že kúpna cena motorového vozidla bola 3.319,- eur, avšak podľa faktúry predloženej žalovanou stranou spolu s motorovým vozidlom boli dodané žalobcovi aj nejaké ďalšie služby, resp. príslušenstvo k motorovému vozidlu, či boli tieto služby dodané, tovar, príslušenstvo, aby sa k týmto okolnostiam vyjadril, vyplýva, že žalobca došiel do predajne I. s tým, že chce kúpiť motorové vozidlo s tým, že len na určité motorové vozidlo od určitej ceny môže dostať úver. Žalobca nechcel kúpiť nič iné len motorové vozidlo. S týmto došlo následne k vyhotoveniu listín. Všetky listiny vrátane kúpnej zmluvy boli vyhotovované pracovníkom predajcu. Žalobcovi nebolo nijakým spôsobom vopred oznámené, ani s ním nebolo konzultované, že by mali byť predmetom kúpy aj nejaké iné veci alebo služby okrem auta. Doteraz nie je ani žalobcovi a ani jemu zrejmé z predložených listín, pokiaľ ide o tú spomínanú faktúru, je tu uvedených viac položiek, čo ma zahŕňať príprava vozidla k predaju u službách v sume 191 eur. Rovnako ako posledná položka „Carlifé Garance“ v sume 180 eur. Potom sa tu spomínajú nejaké drobné tovary, ktoré by teoreticky mohli tvoriť príslušenstvo motorového vozidla. Za vyhotovenie uvedených listín bol zodpovedný výlučne pracovník firmy, ktorá predávala motorové vozidla. Pokiaľ došlo k navýšeniu úveru o nejaké položky, ktoré boli nevyžiadané spotrebiteľom, o ktorých ani nevedel a poskytnutie týchto položiek bolo podmienkou poskytnutia úveru na motorové vozidlo, ktoré chcel kúpiť, potom sa podľa jeho právneho posúdenia musí jednať o povinné náklady, ktoré by sa mali premietnuť nie do istiny, ale mali byť súčasťou odplaty. Poukazuje hlavne na bližšie nešpecifikované služby ku ktorým sa vyjadril - ide o príprava vozidla k predaju a Carlifé Garance. Ani samotný žalovaný nevysvetlil o čo sa má jednať. Dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje samotného žalovaného. Ide o dodatočné náklady, ktoré neboli vyžiadané a tie nemajú tvoriť súčasť istiny a nevieme o čo sa jedná.

21. V súvislosti s petitom žaloby ohľadom určenia vlastníckeho práva, o vyjadrenie sa z akého dôvodu požaduje určenie vlastníckeho práva s poukazom na to, že podľa obsahu žaloby zrejme mal byť úver

splatený, či teda nedošlo k zrušeniu zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva, aby sa bližšie k týmto okolnostiam a dôvodom vyjadril, právny zástupca uviedol, že k žalobe mal byť doručený technický preukaz.

22. Právny zástupca žalobcu ďalej uviedol, že vychádzajúc z právnej kvalifikácie úverovej zmluvy ako bezodplatnej, uhradením istiny zo strany žalobcu bol uhradený celý jeho záväzok voči žalovanému. Zabezpečovací prevod práva mal zabezpečovať pohľadávku z úveru, ktorá bola v celom rozsahu, podľa nášho právneho názoru, splnená doplatením istiny. Právny názor žalovaného je odlišný, ako to prezentoval vo svojich vyjadreniach, nakoľko žalovaný tvrdí, že má nárok aj na odplatu. Tvrdia, že nárok na odplatu nemá. Posledná žalovaným zaslaná výzva žalobcovi v súvislosti s domáhaním sa doplatenia odplaty je z 26.04.2019 - domáha sa zaplatenia ešte určitej sumy s tým, že v prípade nedoplatenia, bude vec posunutá až exekúcií.

23. Na podporu ich argumentácie dal do pozornosti súdu rozsudok Najvyššieho súdu SR 6Sžo/61/2014. V podstate z praxe môže konštatovať toľko, že v tejto veci, ktorú posudzoval Najvyšší súd sa jednalo tiež teda o vzťah dvoch závislých zmlúv, teda úverovej zmluvy a kúpnej zmluvy, kde bolo teda zistené, že poplatok, ktorý mal byť v podstate províziou predajcu motorového vozidla, bol zahrnutý ku istine úveru, bol teda pripočítaný a nepremietol sa do odplaty do nákladov. V tejto veci to bolo pomerne jasne konštatované a zistené predtým Slovenskou obchodnou inšpekciou a ja teda vychádzajúc zo znalosti tých úverových zmlúv pripravovaných spoločnosťami, ktoré prefinancovávali kúpu motorových vozidiel z autobazárov z roku 2012, '13, '14 a následne, môžem konštatovať, že tie položky, ktoré boli fakturované v tomto konkrétnom prípade žalobcovi a teda určite sa jedná o položky, ktoré už popisoval - príprava vozidla k predaju a služby a plus carlive garance, boli fakticky príjmami spoločnosti, ktorá predávala motorové vozidlo a de facto sa jednalo o to isté, čo už konštatoval Najvyšší súd, teda niekto, nejaký poplatok alebo nejakú dodatočnú odplatu za sprostredkovanie úverovej zmluvy, resp. predaj toho motorového vozidla pripočítaval ku kúpnej cene ako náklad, a toto bolo celé v réžii samotného predajcu motorového vozidla, to zn. že ten úmysel vyúčtovať nejaký poplatok nad rámec kúpnej ceny motorového vozidla sa podľa jeho názoru práve premietal do tých zmienených položiek, ktoré boli fakturované a spotrebiteľom nevyžiadané. Preto o nich tvrdí, že mali byť súčasťou odplaty a teda tie parametre mali byť iné.

24. Z vyjadrenia žalovaného vyplýva, že majú výhrady voči úrokom z omeškania. Majú za to, že bezdôvodné obohatenia vzniká až vnesením rozsudku. Nie je dôvod priznávať úrok z omeškania od podania žaloby. Čo sa týka výroku č. 3, považujú tento výrok za nadbytočný. Je potrebné v rámci prejudiciálnych otázok sa vysporiadať s týmto nárokom v rámci odôvodnenia samotného rozhodnutia. Nie je dôvodné kumulovať takéto nároky do samotného výroku a následne žiadať priznanie trov právneho zastúpenia za spojenie vecí.

25. Čo sa týka poslednej výzvy ohľadom poplatkov uvedených vo faktúre, ktorá končí č. 13004, na základe ktorej spoločnosť Home Credit Slovakia preplácala finančné prostriedky, suma 159,17 eur - príprava vozidla, predaj, súviselo to s tým, že predajca skontroloval stav vozidla, to zn. stav oleja, nahustenie pneumatík, doplnenie vody do ostrekovačov, stav batérie. Čo sa týka poplatku 180 eur - carlife garance, v zásade sa jedná o rozšírenie záruky na predmetné motorové vozidlo, kde v období od 6 mesiacov odo dňa kúpy predajca v prípade poruchy by nahradil cenu pokazeného dielu. Ostatné položky sú jasné zo svojich názvov. Poukazuje na to, že predmetná listina je podpísaná žalobcom. Bol si vedomý toho, čo dojednáva s predajcom I. C., J.. S.. Z... Na základe uvedeného spol. Home Credit uhradila úver 2.994,- eur. Čo sa týka posledne predložených dôkazov, a to čestných vyhlásení, navrhli, aby súd tieto listiny nevykonal a v konaní ich nepripustil, keďže nesúvisia s prejednávanou vecou a majú aj pochybnosť, či sú získané zákonným spôsobom. Sú tam uvedené rozsiahle osobné údaje klientov právneho zástupcu žalobcu a či sú takéto listiny v súlade so Zákonom o ochrane osobných údajov. Zároveň je otázka, či je to v súlade s advokátskou etikou, keď právny zástupca žalobcu osobné údaje svojich klientov v iných konaniach podsúva právnenému zástupcovi v tomto konaní. V konaní 5Csp/81/2018 pred Okresným súdom vo Svidníku boli predložené totožné čestné vyhlásenia, čo len potvrdzuje fakt, že klienti právneho zástupcu žalobcu si mali navzájom potvrdzovať vyfabulované skutkové okolnosti uzatvorenia zmlúv. Ako uviedli, považujú zmluvu za platnú. Podporne sa bránia aj námietkou premlčania tohto nároku. Keďže bolo preukázané, že žalobca v posledných rokoch pred podaním žaloby uhradil 5.970,80 eur a v posledných dvoch rokoch pred podaním žaloby uhradil sumu žalobca 3.757,30 eur. Žalobca prvýkrát vykonal úhradu na istinu poskytnutého úveru platbou dňa

25.11.2015, a teda dňa 26.11.2015 mohol prvýkrát podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia a majú za to, že mu uplynula subjektívna lehota na podanie takéhoto žalobného návrhu. Poukázali vo svojich vyjadreniach na rozhodnutie NS SR 3Cdo/196/2017, ktorý v obdobnej, totožnej, spotrebiteľskej právnej veci prezentoval právny názor, ktorý som práve vyslovil. Toto uznesenie Najvyššieho súdu je potrebné spájať s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline 7Co/302/2016, kde v tomto rozhodnutí bola táto vec viac skutkovo a právne opísaná. S týmto názorom o premlčaní sa začal stotožňovať aj Krajský súd v Prešove rozhodnutím 4Co/7/2019, rozhodnutím 11Co/46/2017 a rozhodnutím 25Co/84/2018. Uvedené svedčí to o podpore ich právneho názoru.

26. Uvedený spor súd takto právne posúdil:

27. Podľa ust. § 52 ods. 1 až ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia úverových zmlúv (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

28. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

29. Ako vyplýva z ustanovenia § 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

30. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

31. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa priech dobrým mravom.

32. Podľa § 3 ods. 3 zákona NR SR č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka.

33. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

34. Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských

zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatvárala žalovaná ako dodávateľ a žalobkyňa ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah úverových podmienok bol daný žalovanou bez možnosti žalobkyne privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd má za to, že tým, že by na daný právny vzťah bol použitý režim Obchodného zákonníka, došlo by k znevýhodneniu postavenia žalobkyne ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu.

35. Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

36. Zmluvy uzavreté medzi stranami sporu sú spotrebiteľskými zmluvami v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

37. Ako vyplýva z § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

38. V zmysle § 2 ods. 1. písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

39. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

40. Podľa ust. § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatváraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) odplatu podľa osobitných predpisov,

k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

l) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

m) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

n) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

o) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

p) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

q) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

r) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

s) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

t) informácie o právach podľa § 15 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> a podmienky ich uplatnenia,

u) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>>,

v) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

x) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>>, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

y) názov a adresu príslušného orgánu dohľadu podľa § 23 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>>,

z) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

aa) názov zmluvy, ktorý obsahuje slová spotrebiteľský úver v príslušnom gramatickom tvare.

41. Podľa ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>>,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>>, s) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>>, z) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> a aa) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>>,

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,

e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

42. Podľa ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>>, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

43. Podľa ust. § 19 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20190101>>.

44. Podľa ust. § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom zahŕňajúce aj všetky plnenia súvisiace s poskytnutým spotrebiteľským úverom nad rámec poskytnutého spotrebiteľského úveru poukazované veriteľovi alebo akejkoľvek tretej osobe s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere; náklady na vedenie platobného účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom. Ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere použijú sa na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov celkové náklady spotrebiteľa podľa prvej vety s výnimkou iných skutočných nákladov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť predávajúcemu, okrem kúpnej ceny za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver.

45. Podľa ust. § 19 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov sa vychádza z predpokladu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere zostane platná dohodnutý čas a že veriteľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

46. Podľa ust. § 19 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. ak zmluva o spotrebiteľskom úvere umožňuje zmeny úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a zmenu poplatkov zahrnutých v ročnej percentuálnej miere nákladov, ktoré sa však nedajú určiť v čase jej výpočtu, vychádza sa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov z predpokladu, že úroková sadzba spotrebiteľského úveru a ostatné poplatky zostanú nemenné a budú platiť až do konca platnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

47. Podľa ust. § 19 os. 5 zákona č. 129/2010 Z.z ak je to potrebné, môžu sa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov použiť dodatočné predpoklady uvedené v prílohe č. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20190101>>.

48. Podľa ust. § 19 os. 6 zákona č. 129/2010 Z.z opatrením,22i) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20190101>> ktoré môže vydať Národná banka Slovenska a ktoré sa vyhlasuje v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, sa ustanovia podrobnosti o výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov.

49. Podľa ustanovenia § 53 odsek 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

50. Podľa ust. § 54 ods. 1,2,OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

51. Podľa ust. § 107 ods. 1,2 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

52. Podľa ust. § 100 ods. 1,2 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20190130>>). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20190130>>. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

53. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

54. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

55. Podľa § 3 ods.1 a 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

56. Uzatvorená úverová zmluva od ktorej žalobca odvádza svoj nárok je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Uzavretá úverová zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti citovaného zákona. Žalovaný je právnickou osobou, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje spotrebiteľské úvery a žalobca bol v daných prípadoch spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Nakoľko zmluvy uzavreté medzi stranami sporu majú charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z., musia obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z.

57. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských

zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná.

58. Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

59. Dôležitým rozhodnutím je rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Océano Grupo Editorial SA a Rocío Murciano Quintero (C-240/98) a medzi Salvat Editores SA a José M. Sánchez Alcón Prades a spol., spojené prípady C-240/98 a C-244/98, z ktorého je zrejmé aj obligatórnosť zásahu súdu proti nekalej podmienke: „Cieľ Článku 6 Smernice, ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nečestné podmienky nie sú pre spotrebiteľa zaväzujúce, by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nečestnej povahe takých podmienok. V sporoch, kde zahrnuté sumy sú často obmedzené, môžu byť právnické poplatky vyššie než vložená čiastka, čo môže spotrebiteľa odradiť, aby napadol použitie nečestnej podmienky. V počte členských štátov procedurálne predpisy umožňujú jednotlivcom brániť sa v takých konaniach a je reálne riziko, že spotrebiteľ kvôli neznalosti práva nespochybní podmienku prednesenú proti nemu. Z toho vyplýva, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť podmienky tohto druhu na svoj vlastný návrh“.

60. Žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania bezdôvodné obohatenia vo výške 6088,30 eur z dôvodov špecifikovaných v žalobe.

61. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

62. Prvým dôvodom podaného návrhu je to, že zmluva o úvere neobsahuje niektoré z obligatórnych náležitostí požadovaných zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej aj len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) a to podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere v súlade s písm. g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie - v zmluve o úvere je náležitosť celková výška spotrebiteľského úveru uvedená nesprávne.

63. Dôvodom je aj to, že úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru - úroková sadzba vo výške 48,294 % je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi a nemožno ju považovať za platne dojednanú, pričom priemerná výška úrokov v danom období predstavovala výšku 14,10 %.

64. Ďalším dôvodom bezúročnosti je, že je RPMN vypočítané nesprávne. V súlade s písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov - RPMN 63,69% uvedená v zmluve o úvere je nesprávna, nakoľko správna výška RPMN činí 77,13%. Kúpna zmluva a zmluva o úvere sú zmluvami vzájomne závislými a je nevyhnutné ich posudzovať ako jeden celok podľa § 52 a ods. 2 Občianskeho zákonníka: „Ak však z povahy zmlúv alebo stranám známeho účelu zmlúv uvedených v odseku 1 pri ich uzavretí zrejme vyplýva, že tieto zmluvy sú od seba vzájomne závislé, vznik každej z týchto zmlúv je podmienkou vzniku ostatných zmlúv.“

65. Kúpna zmluva obsahuje jasný a určitý prejav vôle žalobcu získať úver v konkrétnej výške 2.542 eur na financovanie tovaru: osobného automobilu označeného v zmluve o úvere v bode 2.1 časti 2. Predmet

financovania. V časti 3 zmluvy o úvere bod 3.4 je vedená celková výška úveru odlišne v sume 2.994 eur, pričom zo zmluvy o úvere nevyplýva, z akého titulu bol úver navýšený bez vedomosti žalobcu.

66. Ako bolo v konaní preukázané, žalobca nežiadal o úver v sume 2.994 eur, ale len o úver rovnajúci sa kúpnej cene motorového vozidla bez ďalších služieb a poplatkov. Pri podpise súvisiacich zmlúv nebol o ňom vopred informovaný. Žalovaný dal žalobcovi iba možnosti, buď podpísať vopred predformulované listiny (kúpna zmluva a zmluva o úvere) alebo ich ako celok odmietnuť. Žalovaný vo svojej výpovedi uviedol, že i žiadne ďalšie doplnkové služby nežiadal, žiadne príslušenstvo kupovať nechcel. Nedošlo teda k platnému dojednaniu výšky úveru.

67. Žalobca umelo navýšil sumu úveru bez tohto, aby to bolo dohodnuté v kúpnej zmluve s cieľom umelo navýšiť sumu poskytovaného úveru, nakoľko výška poskytnutého úveru je jedným zo základných vstupných parametrov pre výpočet údaju RPMN.

68. Zákon č. 129/2010 Z.z. jasne rozlišuje medzi poskytnutým úverom a celkovými nákladmi spojenými so spotrebiteľským úverom, preto je vylúčené, aby náklady spojené s poskytnutím úveru tvorili súčasť istiny poskytnutého úveru. V zmysle ustanovenia § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch „do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.“ Obligatórna obsahová náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere - celková výška poskytnutého spotrebiteľského úveru - musí zodpovedať jej kogentnému pojmovému vymedzeniu.

69. V predmetnej veci spotrebiteľský úver mal byť použitý výhradne na účel financovania doplatku kúpnej ceny osobného automobilu a mal predstavovať sumu 2.542 Eur a nie na financovanie ďalších doplnkových služieb, ktoré spotrebiteľ nechcel a nebol s nimi upovedomený. Zmluva o spotrebiteľskom úvere odporuje kúpnej zmluve. Rozpor vyplýva priamo z časti E kúpnej zmluvy. V tejto časti kúpnej zmluvy je uvedené, že kúpna cena je 3319, akontácia zaplatená pri podpise je 777 eur a zvyšná časť kúpnej ceny 2542 eur, ktorá mala byť financovaná prostredníctvom úveru. V časti C je uvedené že predmetom predaja je motorové vozidlo Opel Astra modrá farba L. H. L., pričom predmetom predaja je vrátane jeho súčasti a príslušenstva, teda aj ak aj toto bolo predmetom predaja, v kúpnej cene už malo byť príslušenstvo, súčasti a potrebné doklady zahrnuté. Preto ak súčasťou kúpnej ceny bolo aj príslušenstvo a súčasti bolo neprípustné opätovne žiadať zaplatenie balíčka povinnej výbavy, reflexnej vesty a kobercov, čo je možné považovať za súčasť a príslušenstvo vozidla.

70. Je nedôvodné žiadať zaplatenie služieb príprava vozidla k predaju a služby Carlife Garance, ktoré poskytnúť spotrebiteľ nechcel a nežiadal. Takéto služby v kúpnej zmluve v súvislosti s predajom vozidla dohodnuté nie sú.

71. Uvedená peňažná suma, kúpna cena vozidla 2542 eur mala byť preto aj celkovou výškou poskytnutého spotrebiteľského úveru. Je neprípustné, aby poskytovateľ úveru, premietal do istiny úveru akékoľvek pre klienta spotrebiteľa skryté povinné náklady na financovanie niečoho čo spotrebiteľ nepožadoval, takýto postup je možné považovať za nekalú obchodnú praktiku. Žalobcom predložené čestné vyhlásenia a kúpne zmluvy takáto postup preukazujú.

72. Pre výpočet RPMN sú dôležité vstupné parametre. V zmluve o úvere je uvedená RPMN v nesprávnej výške 63,99%. Pri skutočnej výške úveru, 2.542 eur (zodpovedajúcej dohodnutej cene osobného automobilu zníženej o akontáciu), potom pri výške mesačnej splátky 124,66 Eur a počte splátok 84 a pripočítaní poplatku za poskytnutie úveru 113,13 eur má byť údaj RPMN v inej výške, a to 77,13 %.

73. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že celkové náklady úveru vyjadrené prostredníctvom RPMN v zmluve o úvere, sú uvedené v nesprávnej výške, v neprospech spotrebiteľa. Ak úver bol 2.542 eur, a žalobca mal zaplatiť 10.584,57 eur, ide o sumu ktorá cca 4-násobne presahuje sumu úveru. Takáto celková odplata sa nepochybne prieči dobrým mravom a naplňa skutkovú podstatu úžery na čo žalobca poukázal a s čím sa súd stotožňuje.

74. Podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia nesprávne uvedenie RPMN spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, čo v danom prípade bolo preukázané.

75. V danom prípade na základe vyššie uvedených skutočností mal súd za to, že existuje dôvodná pochybnosť o správnosti údajov RPMN. Tvrdenie žalovaného je nedôvodné. Dodávateľom v danom právnom vzťahu je žalovaný. Právny zástupca žalobcu uviedol vstupne údaje z ktorých vychádzal pri svojom výpočte a je zrejme, ako aj je to vyššie zdôvodnené, že ako vstupne údaje mali byť zahrnuté aj iné údaje a je zrejme, že RPMN bola určená nesprávna v neprospech spotrebiteľa.

76. Podmienky poskytovania spotrebiteľských úverov a výpočet RPMN upravujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“).

77. Na účely tohto zákona sa RPMN rozumejú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru.

78. Výpočet RPMN upravuje ustanovenie § 19 zákona, kde je definované na základe čoho sa vypočíta RPMN, aké údaje sa použijú na výpočet RPMN a z čoho sa vychádza pri výpočte RPMN a príloha 2, v ktorej je stanovená základná rovnica na výpočet RPMN a poznámky k výpočtu RPMN.

79. V prípade, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne RPMN v neprospech spotrebiteľa, tak podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d) zákona sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

80. Predmetný úver bol spotrebiteľovi žalobcovi bol poskytnutý nebankovým subjektom a spotrebiteľ očakáva riadnu odbornú starostlivosť pri postupe s poskytnutím úveru. Uvedenie nesprávneho údajá RPMN, zavádzanie spotrebiteľa, uvedenie inej sumy úveru ako je kúpna cena, ak úver mal refinancovať jeho kúpu a zakomponovanie rôznych ďalších produktov a služieb do ceny úveru bez vedomia a proti vôli spotrebiteľa je bezo sporu klamaním spotrebiteľa, a preto nie je možné priznať takejto praktike miernejšie dôsledky ako tie, ktoré predpokladá zákon o spotrebiteľských úveroch. Uvedenie takéhoto nesprávneho údajá je v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Nesprávnu RPMN je potrebné hodnotiť tak, ako keby údaj RPMN v zmluve uvedený nebol, pretože správny údaj o RPMN v zmluve absentuje.

81. Je povinnosťou veriteľa uviesť údaj o RPMN zodpovedajúci skutočnosti (teda zohľadňujúci všetky náklady s poskytnutím tohto úveru spojené), keďže dodávateľ je v porovnaní so spotrebiteľom profesionálom so skúsenosťami a výrazne lepšími poznatkami v oblasti, v rámci ktorej vyvíja podnikateľskú činnosť. Bez toho, aby boli v zmluve uvedené objektívne údaje umožňujúce spotrebiteľovi orientovať sa medzi úvermi poskytovanými rôznymi dodávateľmi a posudzovať výhodnosť podmienok, za akých má byť spotrebiteľovi úver poskytnutý, nedochádza k naplneniu cieľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Uvedenie nesprávneho údajá o RPMN je skutočnosťou, ktorá nemôže byť na ťarchu spotrebiteľa a je práve na dodávateľovi ako profesionálne vystupujúcom subjekte, ktorého povinnosťou je konať s odbornou starostlivosťou tak, aby spotrebiteľa nezavádzal a poskytol mu pravdivé informácie o poskytovanom úvere.

82. Spotrebiteľia môžu právom očakávať, že im ako tzv. slabšej zmluvnej strane bude poskytnutá ochrana v rozsahu a kvalite ustanovenej platnými právnymi predpismi.

83. Taktiež ďalším dôvodom bezúročnosti úveru je to, ako to bolo vyššie uvedené, že v danom prípade bola dohodnutá neprimerane vysoká úroková sadzba (48,29%), ktorá je v rozpore s dobrými mravmi

84. Súd zisťoval výšku úrokovej sadzby z úverov obdobných v rozhodnom období na internetovej stránke Národnej banky Slovenska a zistil, že výška pri obdobných úveroch v rozhodnom období bola 14,10 % ročne. Dohodnutá výška v danom prípade predstavuje zhruba niekoľko násobok výšky úrokovej sadzby za ktorú poskytovali banky úvery v rozhodnom čase teda v čase uzavretia zmluvy. Preto je podľa názoru súdu dohoda o úroku v rozpore s dobrými mravmi a preto v zmysle cit. zákonných ustanovení je táto časť zmluvy neplatná. Z neplatnej dohody nemôže vzniknúť právo na plnenie.

85. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak

dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009). Za dobré mravy možno považovať súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je často krátko zabezpečované aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými mravnými a morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti.

86. Súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/114/2014 zo dňa 05.11.2014-65. Vo vyššie uvedených rozhodnutiach tak súd považoval za rozporné s dobrými mravmi poskytnutie úveru spotrebiteľovi za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami.

87. V danom prípade ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi predstavuje 48,29%, pričom úroky pri porovnateľných úveroch poskytované bankami v rozhodnom období boli 14,10%. V danom prípade teda ide o neprimerané vysoké úroky, ktoré boli dojednané v rozpore dobrými mravmi, preto je s poukazom na ust. §39 OZ (Občianskeho zákonníka) zmluva o úvere v časti odplaty neplatným právnym úkonom.62. „Aj keď podľa slovenskej právnej úpravy nie je civilnoprávna úžera explicitne upravená, odporuje dobrým mravom a ustanoveniu § 39 OZ. Absolútne neplatným právnym úkonom je aj úver, poskytnutý pri zneužití tiesne alebo aj ľahkovážnosti za neprimerané protiplnenie (úroky, poplatky). V konečnom dôsledku ide o skutkovú podstatu trestného činu úžery, len na trestnoprávny postih chýba úmysel. Ľahkomyselnosť sice nie je v § 235 Trestného zákona súčasťou skutkovej podstaty, ale na účely tzv. civilnoprávnej úžery okruh kvalifikačných kritérií nie je taxatívny (porov. rozhodnutie rak. Najvyšší súdny dvor OGH 3Ob 816/53). K otázke tzv. civilnoprávnej úžery a z tohto dôvodu neplatnosti zmluvy úverovej povahy teda k skutkovej podstaty trestného činu úžery pri nepreukázaní úmyslu odvolací súd poukazuje na rozsudok NS ČR 21Cdo 1484/2004. Pre tzv. civilnoprávnu úžeru je právny úkon absolútne neplatný pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ).“ Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. septembra 2013 č. k. 3Co 151/201363. Z vyššie citovaného rozhodnutia tiež vyplýva, že „Odvolací súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami a ak veriteľ využije tiesň spotrebiteľa, jeho neskúsenosť, ľahkomyselnosť, rozrušenie, prípadne slabomyselnosť. Aj pri nedbanlivosti veriteľa ide o vykorisťovanie spotrebiteľa a v takomto prípade je úverová zmluva neplatná v celom rozsahu. Poskytovanie úverov je citlivá agenda a pre odbornú starostlivosť veriteľa sa musí vyžadovať proaktívny prístup k zisteniu vhodnosti úverových podmienok (starostlivosť o hospodárske záujmy spotrebiteľov; čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie).“64. „Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností

88. Vzhľadom na vyššie uvedené závery súd považoval dohodu o úrokoch vo výške 48,29% za absolútne neplatnú, nakoľko sa prieči dobrým mravom a súd takto dohodnutú odplatu považoval aj za neprimeranú v zmysle § 53 a § 54 Občianskeho zákonníka.

89. Preto, ak bol žalobcovi poskytnutý úver na kúpu tovaru 2.542 eur (kúpna cena vozidla) a reálne žalovaný zaplatil sumu 9.367,15 Eur žalovaný sa na úrok žalobcu bezdôvodne obohatil. O sumu 6.088 eur. Preto z vyššie uvedených dôvodov považoval súd žalobu za dôvodnú a vyhovel jej.

90. Keďže je úver potrebné vyhodnotiť ako bezúročný a bez poplatkov, potom sa žalovaný na úrok žalobcu bezdôvodne obohatil sumou 6.825,15 Eur (9.367,15 eur - 2.542 eur - kúpna cena vozidla, ktorú mal žalobca zaplatiť bez zarátania ďalších doplnkových služieb, ktoré sú nedôvodné a ceny príslušenstva prípadne súčasti, ktoré mali byť zahrnuté, ako je to vyššie uvedené v kúpnej zmluve.

91. Podľa ust. § 553 ods. 1,2,3 OZ splnenie záväzku možno zabezpečiť dočasným prevodom práva dlžníka alebo tretej osoby v prospech veriteľa (ďalej len „zabezpečovací prevod práva“). Pri zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva sa dočasne prevádza vlastníctvo k prevádzanej veci podľa všeobecných ustanovení o nadobudnutí vlastníctva zmluvou (§ 133 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20190130>>). Ak je prevádzané právo zapísané v katastri nehnuteľností alebo v inom verejnom registri, veriteľ je povinný oznámiť dočasnosť prevodu práva v katastri nehnuteľností alebo v inom verejnom registri. Uspokojením zabezpečenej pohľadávky prechádza právo späť na toho, kto ho previedol.

92. Keďže súd považoval žalobu, čo sa týka vydania bezdôvodného obohatenia za dôvodnú a súd dospel k záveru, že kúpna cena vozidla bola uhradená v celom rozsahu a niet dôvodu na zaplatenie ďalšej sumy, má to priamy vplyv na zabezpečovací prevod vlastníckeho práva v zmysle ust. § 553 a nasl. Občianskeho zákonníka.

93. Zabezpečovací prevod práva totiž nemôže zabezpečovať neexistujúcu pohľadávku žalovaného. Je preto možné skonštatovať, že momentom úhrady poskytnutého spotrebiteľského úveru 2.542 Eur ako doplatku kúpnej ceny daného osobného automobilu, na žalobcu ex lege prešlo vlastnícke právo k predmetnému osobnému automobilu v súlade s ust. § 553 ods. 3 Občianskeho zákonníka, nakoľko vtedy došlo k uspokojeniu pohľadávky žalovaného a splneniu rozvázovacej podmienky v bode 3.1. zmluvy o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 10.12.2013. Istina úveru bola doplatená dňa 20.07.2015 zaplatením splátky vo výške 124,66 eur. Na základe uvedeného preto súd považoval žalobu za dôvodnú aj v tejto časti. Naliehavý právny záujem na danom určení spočíva v tej skutočnosti, že postavenie žalobcu s ohľadom na predmetné zabezpečenie je neisté aj v smere existencie možnosti nedôvodného zásahu do jeho skutočného vlastníckeho práva a možnosti odňatia a speňaženia predmetného osobného automobilu. Naliehavý právny záujem pri spotrebiteľských sporoch je v zmysle újného práva a judikatúry daný aj ex officio.

94. Uvedenému právnemu záujmu svedčí aj zosúladenie stavu v evidencii motorových vozidiel Dopravného inšpektorátu PZ SR so skutočným stavom. Daný prostriedok súdnej ochrany je jediným prostriedkom dosiahnutia tejto okolnosti. Žalovaný je neoprávnene vedený ako vlastník predmetného motorového vozidla v technickom preukaze.

95. Čo sa týka žalovaným vznesenej námietky premlčania, túto súd považoval za nedôvodnú. V danom prípade ide o vydanie bezdôvodného obohatenia. V prípade vydania bezdôvodného obohatenia u subjektívnej premlčacej doby je jej začiatok viazaný na skutočnú, nie predpokladanú vedomosť oprávneného (spotrebiteľa) o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Slová „keď sa oprávnený dozvie“ je potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v ustanovení § 107 ods. 1 OZ. Nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť alebo že by sa to mohla dozvedieť alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Ako bolo v danom prípade uvedené o tejto vedomosti sa žalobca dozvedel od svojho právneho zástupcu po konzultácii a po stretnutí so svojím právnym zástupcom v marci 2019, plná moc bola udelená dňa 11.04.2019. Keďže žaloba bola podaná dňa 17.04.2019 bola podaná v dvojročnej premlčacej lehote a je podaná aj v trojročnej objektívnej lehote. Tvrdenie žalovaného o plynutí osobitne premlčacej lehoty u každej splátky osobitne ako aj uplynutí premlčacej lehoty ako takej, tak ako ich prezentoval vo svojich vyjadreniach je nedôvodné a súd sa stotožňuje v tomto smere ohľadom uplynutia premlčacej lehoty so žalobcom a s ním predloženým jedným rozhodnutím. Súd mal za to, že premlčacia lehota neuplynula a nárok si žalobca uplatnil včas.

96. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 67/2011 oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. Uvedený základný predpoklad je potvrdený v desiatkach rozhodnutí ďalších súdov, vrátane rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho súdu ČR (napríklad NS SR pod sp. zn. 2 Cz 35/77 v spojení s uznesením ÚS SR pod sp. zn. III. ÚS 413/2013 [ ], NS ČR pod sp. zn. 30 Cdo 4366/2007[ ], NS SR pod sp. zn. 5 Cdo 121/2009, NS ČR pod sp. zn. 33 Odo 477/2001[ ]).

97. Čo sa týka ďalšieho žalobcom tvrdeného dôvodu bezúročnosti úveru a to, že zmluva neobsahuje výška, počet a termíny splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky, prípadné poradie v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. l) Zákona) sa poukazuje na nižšie uvedené rozhodnutie a závery rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo svojom rozsudku z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit c/a Klára Bíróová, kde judikoval aj zdôraznenia limitov ochrany spotrebiteľa Súdny dvor Európskej únie. Právne

závery prezentované Súdnyim dvorom Európskej únie v rozsudku C-42/15 si vo svojej aplikačnej praxi osvojili aj sudy Slovenskej republiky, ktoré sa na predmetné závery vo svojich rozsudkoch odvolávajú. Konkrétne napr. Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku zo dňa 14.12.2016, sp. zn. 17Co/963/2015.

98. Súd poukazuje, že vnútroštátny predpis je potrebné vykladať v súlade s účelom tejto Smernice. Smernica, ktorá hovorí k tejto problematike, sa v nej hovorí o frekvencii splátok. Aj pokiaľ riešil SD EÚ túto otázku vo veci C-42/15, z vyjadrenia SR k tejto kauze, dá sa zjednodušene povedať, že sudy si toto ustanovenie tak sami vysvetlili, pretože z hľadiska príkladu, ktorý je uvedený v rozhodnutí SD EÚ vo veci „voncusen kaman“ je možné také vysvetlenie, že dlžník je povinný zaplatiť splátku istiny, úrokov, poplatkov a to všetko v jeden deň.

99. Súd dospel k záveru, že eurokonformný výklad je možný aj v súlade s rozhodnutím SD EÚ vo veci C-42/15 a práve v tom zmysle, že slovné spojenie „výškou, počtom a termínom splátok istiny, úrokov a poplatkov“ možno vnímať tak, že sa tým myslí jedna splátka, ktorá obsahuje aj istinu, aj úroky aj poplatky, pri ktorej má byť uvedená jej výška, dátum a ich počet. V zákone sa však nehovorí o tom, že by mala byť uvedená oddelene istina, oddelene úroky a oddelene poplatky. Z uvedeného je zrejmé, že eurokonformný výklad je možný a dá sa uplatniť.

100. Smernica EP a Rady 2008/48/ES je takou smernicou, ktorá neumožňuje členským štátom prijať inú úpravu než zakotvuje táto harmonizačná Smernica. V príslušnom ustanovení tejto Smernice je výslovne uvedené, že je potrebné uviesť frekvenciu splátok.

101. Ako je to vyššie uvedené súd po preskúmaní veci považoval žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia za dôvodnú z dvoch dôvodov, a to pre uvedenie nesprávnej výšky RPMN a pre nepreverovanie bonity klienta a preto žalobe, čo sa týka istiny ako dôvodnej vyhovel.

102. Keďže, ako bolo vyššie uvedené, považoval súd žalobu ohľadom istiny za dôvodnú a preto jej vyhovel. Žalobca v konaní požadoval aj úroky z omeškania vo výške 5% ročne odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby, t.j. od 18.04.2019. Súd mal za to, že k tomuto dňu už bol žalovaný v omeškaní, keďže žalobu obdržal, bola mu doručená a preto vyhovel žalobe aj čo sa týka úrokov z omeškania

103. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

104. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

105. Žalobca bol v súdnom konaní úspešný v celom rozsahu a preto mu súd priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. O konkrétnej výške trov rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde vo Vranov a nad Topľou písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 SCP). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť (§ 365 CSP) len tým, že
a)neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.